

Leto X. • št. 4. • december 2004

raljica

glasilo prijateljev Svete Gore

DOBRIŠIN KNJIZARICH

COBBISS

Per 1015/2004

10026311,4

Leto X. št. 4 december 2004

Svetogorska *Kraljica*
Glasilo prijateljev Svete Gore

Izdaja:
Frančiškanski samostan
Sveta Gora, 5250 Solkan

v sodelovanju
z založbo *Brat Frančišek*

Ureja:
p. Bernard Goličnik
p. Stane Zore
p. Pavel Krajnik

Odgovorni urednik:
p. Bernard Goličnik

Oblikovanje:
br. Dragan Vampola

Tisk:
Tiskarna Pleško, Ljubljana

Izhaja s cerkvenim dovoljenjem
v 6.000 izvodih

Fotografije so prispevali:
Rafael Podobnik (4, 5, 32); p.
Bernard (3, 10, 11, 14, 16, 17, 18,
19, 34, zadnja stran;
Arhiv samostana na Sveti Gori
in arhiv Ministrstva za kulturo
INDOK Center, Ljubljana (13);
POP TV/24ur.com (15); br. Ja-
nez (18); p. Robert (naslovnica,
20, 21, 22); s. Urša (23 - 25); Ian
Britton in revija "Jaslice" (28-
31); EWTN (32); Zavavlav (36,
37, 47); Vili Krivec (36); Solkan
(43); br. Miran Š. (22, 44, 49);
Porziuncola (50);

ISSN 1581-7342

KAZALO

4 *Marijino vnebovzetje*

9 30 *»svetogorskih« stržiških srečanj*

26 *Duhovna misel*

39 *Zgodovina*

46 *Kronika*

50 *Kotiček resnice*

Spoštovani prijatelji Svete Gore

Naše življenje je pot romarja, saj začnemo, končujemo in se poslavljamo. V zadnji številki SK se je od Svete Gore in vas, dragi prijatelji, poslovil p. Pashal Gorjup, ki je pred leti ponovno oživil Svetogorsko Kraljico, glasilo prijateljev Svete Gore, in jo urejal devet let. Hvalježni smo mu za njegovo služenje Bogu in romarjem na Sveti Gori. Naj mu Svetogorska Kraljica izprosi moči in zdravja.

Po provincialnem kapitlju je svetogorsko bratstvo spremenjeno. Veseli smo novega rektorja bazilike, vikarja in magistra novincev p. Staneta Zoreta in novincev Andreja Pollaka in Miha Pateta.

Dobrodošli med nami!
Glasilo prijateljev Svete Gore - Svetogorska Kraljica - je pisna vez, ki vas seznanja s pomembnejšimi dogodki na Sveti Gori v preteklosti in sedanjosti. Upamo pa tudi, da vam služi kot pripomoček za rast v človeški in krščan-

ski zrelosti. Glasilo je vaše, saj ga pišete z romanji, koncerti, razstavami, z raznovrstnimi pozornostmi in s skrbjo za lepoto Svete Gore.

Z vašimi pisnimi prispevki pa bo glasilo še bolj vaše in pestro. Veseli bomo, če vam bo božična številka Svetogorske Kraljice polepšala urice zimskih večerov in vas povezala z Bogom, Svetogorsko Kraljico in med seboj.

V adventni pripravi na božič - praznik rojstva našega Gospoda Jezusa Kristusa, naj vas navdihuje misel sv. Frančiška

Asiškega: »Kaj so pač božji služabniki drugega kot njegovi pevci, katerih naloga je, da dvigajo srca kvišku in jih napolnjujejo z duhovnim veseljem! Resnično ne pripadamo sebi, ker smo last Njega, ki se je iz ljubezni odločil, da bo ves naš.«

Blagoslovljen božič in zdravo, milosti polno leto 2005 vam želimo bratje frančiškani, Manjše sestre Marije Brezmadežne in Manjše sestre sv. Frančiška.

p. Bernard Golčnik

Marijino

vnebovzetje

Vse tu zbrane romarje iz naše škofije in od drugod, vse, ki spremljate sv. mašo s Svete Gore preko radijskih sprejemnikov in televizije, prisrčno in lepo pozdravljam.

Vsi niso tako srečni kot mi, ki smo danes lahko prišli sem gor na kraj milosti in miru. Bolni doma in po bolnišnicah, trpeči, ostareli in osamljeni so lahko le v duhu povezani z nami in mi z nami. Ta dan pomislimo tudi na vse prizadete v zadnjem potresu na Bovškem in Kobariškem. Vsem dobrim ljudem po Sloveniji, ki tem ljudem pomagata preko Karitas in preko drugih ustanov, bi se rad iskreno zahvalil. Bog vam obilo povrni!

Prav to uro sv. Oče Janez Pavel II. skupaj s somašniki daruje sv. mašo v Lurdu, kamor je prišel tako kot mi na Sveto Goro – kot romar, ker želi vsem kristjanom priporočiti Devico Marijo kot zgled svetosti in milosti. Slovenijo na tem romanju zastopa naš pomožni škof msgr. Jurij Bizjak.

Naše letošnje romanje na Sveto Goro se odvija v posebnih zgodovinskih okoliščinah. S prvim majem je tudi Slovenija stopila v Evropsko skupnost držav, katerih temeljne vrednote so krščanskega izvora, tudi če evropska ustava

tega posebej noče omeniti. Evropska duša je krščanstvo samo. V Evropsko zvezo smo stopili pod zastavo, ki je polna Marijinih simbolov. Na modri podlagi je 12 zlatih zvezd, kot venec obdajajo glavo Device Marije, kakor to omenja Knjiga razodetja (prim. Raz 12,1). Evropska zastava je bila prvič izobešena na praznik Brezmadežne 8. decembra 1955.

22. maja letos ste se mnogi udeležili srednjeevropskega katoliškega shoda pri Mariazell v Avstriji. Ta shod nam je dal kot popotnico v prihodnost sedem prošenj: pokazati ljudem Kristusa, učiti se moliti in učiti moliti druge, poglobljati poznavanje svoje vere, postavljati krščanska znamenja, ohranjati kulturo nedelje, verovati in razvijati življenje ter pospeševati solidarnost med ljudmi.

In danes smo zbrani tu, v duhovnem središču naše škofije, pri Svetogorski Kraljici, da Boga in Marijo poslušamo, da se z njima pogovarjamo, se zahvaljujemo, prosimo za različne

Nagovor škofa Metoda Piriha romarjem ob prazniku Marije Vnebovzete v baziliki na Sveti Gori

Družina ne omogoča poglobljenega verskega življenja in prenosa vere ter duhovnih vrednot na otroke, v okolje in prostor.

Premalo je skupne molitve, medsebojnega pogovora ter pravega krščanskega praznovanja praznikov.

potrebe in se ponovno izročimo Marijinemu varstvu. Tudi v sedanjem času človek išče svojo istovetnost in svojo duhovno podobo. Pri tem dostikrat naleti na zmešnjavo različnih trditev. Sodobni način življenja nas preveč pritiska k tlom in na to zemljo. V poplavi vsakdanjih problemov ne zmoremo več videti svoje duhovne razsežnosti. Živimo v času potrošniške miselnosti, ko človeka bolj cenimo po tem,

kar ima, kot pa po tem, kar je. Mnoge trdne in večnostne resnice ter vrednote so zamenjale minljive in tuzemske. V hudi krizi je sodobna družina. Tistega pristnega družinskega življenja, ki je nekoč bogatilo in osrečevalo človeka, mu dajalo zadovoljstvo in varnost, skoraj ni več. Zato tudi manjka čut za skupnost, za sodelovanje in solidarnost. Družina ne omogoča poglobljenega verskega življenja in prenosa vere ter

duhovnih vrednot na otroke, v okolje in prostor. Premalo je skupne molitve, medsebojnega pogovora ter pravega krščanskega praznovanja praznikov. Ni čudno, da človek v takem okolju pozablja na svojo pripadnost Cerkvi, veliki družini Božjih otrok. Manjša se število otrok, število nedeljnikov in število duhovnih poklicev pada, narašča pa število krščenih, ki svoje vere ne živijo v vsakdanjem življenju.

**Tizian:
Vnebovzetje**

Za sodobno družbo je značilen tudi pojav raznih verskih gibanj, sekt in duhovnih stranpoti, ki človeka begajo in večkrat pripeljejo do verske brezbržnosti in odpada od katoliške vere.

Veliko je med nami svobodomiselnosti - liberalizma, ki ruši moralne in socialne norme in drže. V imenu skrivljene svobode si dovoljujemo segati na področja, ki morajo ostati sveta. In tako spreminjamo življenje samo. Družbeni nauk Cerkev je naša javnost preslišala. Skrb, da bi Cerkev tudi socialno delovala, nekateri označujejo kot vtikanje Cerkev v politiko. Toda le Kristus nas uči prave drže, ki je potrebna za pravno državo in pravično civilno družbo.

Bratje in sestre, če bi kristjani začeli resno jemati svojo vero, potem bi med nami nastala taka duhovna revolucija in sprememba, kakršne zgodovina ne pozna. Na svetogorski Milostni podobi nam Marija kaže svojega sina Jezusa Kristusa. Pravi nam: »Karkoli vam poreče, storite!« Ta klic velja tudi nam. Jezus predvsem naroča in hoče, da bi Marijo posnemali v njenih krepostih in v njeni drži.

Marija je glavna pevka v Magnificatu, to je v spevu Moja duša poveličuje Gospoda, ki smo ga pravkar poslušali.

Marija poseblja vse tiste, ki so potisnjeni na rob človeške družbe, za katere v dvorani ni prostora (prim. Lk 2,6). Bog je njeno edino upanje in ona mu prepeva hvalnice v prekipavajočem zaupanju. Galileja je bila območje, kjer so se v prvem stoletju porajali upori proti zatiralski okupatorjevi oblasti in proti krivičnim davkom. Kristjani v Jeruzalemu, ki so z Marijo predstavljali jedro povstajenske Cerkev, so zares trpeli pomanjkanje, preizkušnje in revščino. S člani te skupnosti je Marija verovala, da Bog lahko preobrne ta svetovni red in da bodo poslednji prvi, prvi pa poslednji; da bodo povišani, mogočni pa ponižani; da tisti, ki rešijo svoje življenje, ga izgubijo; da se bodo tisti, ki jočejo, veselili, oni, ki se smejejo, pa žalostili; da je vrgel mogočne z njihovih prestolov in povzdignil ponižne. Skupaj z učenci je bila Marija prepričana, da so ubogi prvi v nebeškem kraljestvu ter da skesani grešniki in cestnarji ter izključeni iz človeške družbe jedo za Gospodovo mizo. Marija je izkusila revščino in zatiranje. Gledala je usmrnitev svojega Sina. Njena vera je bila globoko zakoreninjena v tem okolju.

Na svetogorski Milostni podobi nam Marija kaže svojega sina Jezusa Kristusa. Pravi nam: »Karkoli vam poreče, storite!« Ta klic velja tudi nam.

Izročimo se ponovno Mariji v varstvo, saj se še ni slišalo, da bi koga, ki se je zatekel pod njeno varstvo, zapustila, pa tudi: naj prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri. Amen.

Pred Vsemogočnim je priznala svojo nizkost, toda trdno je verovala, da Bogu ni nič nemogoče, da lahko iz smrti prikličje življenje, trpljenje spremeni v veselje in stori, da iz teme zasije luč.

Cerkev je nekdanj ob razglasenju svetnikov običajno poudarjala mučeništvo, askezo, odpoved družini ali svetnim dobrinam, posvečanje revežem, bolnikom, zapornikom. Danes pa se vse bolj zavedamo, da je svetost, h kateri smo vsi poklicani, vztrajna zvestoba v vsakdanjem življenju. In prav v tem nam je zgled Marija. Boga je odkrivala v osebah

in dogodkih. Božjo besedo je poslušala, o njej razmišljala in jo uresničevala v življenju. Vse svoje osebne in skupne prošnje, potrebe naših župnij in celotne škofije ter našega naroda položimo v njene roke, naj jih posreduje Božjemu Sinu in našemu Odrešeniku.

Izročimo se ponovno Mariji v varstvo, saj se še ni slišalo, da bi koga, ki se je zatekel pod njeno varstvo, zapustila, pa tudi: naj prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri. Amen.

Metod Pirih, škof

Gentile da Fabriano

(1370-1427 Roma)

Počitek med begom v Egipt

1423, Galleria degli Uffizi, Firenze

christusrex.org

30 »svetogorskih«

stržiških srečanj ...

Vritem STRŽIŠKE POTI, to je poletnih tednov za mlade po Sloveniji, ki jih je oblikoval gospod Vinko Kobal s sodelavci, se močno vgrajujejo vsakoletna svetogorska srečanja mladih. Običajno smo na Sveto Goro priromali na zadnjo nedeljo v avgustu. Preprosto zato, da bi podoživljali bogastvo poletnih duhovnih vaj, da bi si izmenjali izkušnje stržiških tednov in realnost »doline« ter se hvaležni za prejete božje darove, posebej za izkušnjo CERKVE - ŽIVEGA OBČESTVA, POGUMNO IN ODGOVORNO PODALI V NOVO ŠOLSKO LETO. Tudi letos je bilo tako. Za tako lepo obletnico, trideseto po vrsti, smo se na Sveti Gori zbrali 29. avgusta. Po opoldanski molitvi v baziliki, po pozdravu in prvem skupnem nagovoru smo se po tednih, kot so potekali na Stržišču, zbrali v delovne skupine k petju in pogovoru ter

pripravi na sveto mašo, ki je bila vsa leta jedro svetogorskih srečanj. Praznični nedeljski evharistiji je predsedoval škof ordinarij, msgr. Metod Pirih v krogu duhovnikov, ki želijo nadaljevati poslanstvo stržiških tednov. Svetogorska bazilika je bila polna mladih in tistih, ki so bili mladi nekoč. V pridigi nas je škof Metod močno vzpodbujal k ZAVEZI, ki se nepreklicno rojeva iz skrivnosti kalvarijske daritve. Poklicani smo, da iz evharistije, ki rojeva novega človeka in udejanja tovarišijo novega sveta in nove zemlje, živimo krščanstvo, ki bo odgovorno za ta svet in vedno odprto večnostnemu. Naj nam Svetogorska Kraljica, ki nas ljubeče vabi in nam dolga stoletja ohranja svoj DOM na Skalnici, pomaga, da bomo, prav letos pridruženi krščanski Evropi, ohranili svojo resnično zvestobo Bogu in domovini. Tako bodi!

Jože Pegan, stolni župnik

Naj nam Svetogorska Kraljica, ki nas ljubeče vabi in nam dolga stoletja ohranja svoj DOM na Skalnici, pomaga, da bomo, prav letos pridruženi krščanski Evropi, ohranili svojo resnično zvestobo Bogu in domovini. Tako bodi!

Skavtska Marmeljada na Sveti Gori

Letošnja skavtska Marmeljada, ki je potekala 10. in 11. julija, se je začela na Sveti Gori in zaključila na trgu obeh Goric.

Letošnja skavtska Marmeljada, ki je potekala 10. in 11. julija, se je začela na Sveti Gori in zaključila na trgu obeh Goric. Udeležilo se je več kot 500 skavtinj in skavtov iz Primorske, zamejstva in Italije. Prvič so sodelovali tudi odrasli skavti. Na Marmeljadi smo oblikovali skupnost in gradili identiteto primorskih skavtinj in skavtov preko medsebojnega druženja, skupnih aktivnosti, pa tudi s petjem himne Marmeljada, s skupnimi majicami, z našitki, z znakom Marmeljada 2004. Vsaka lokalna enota je predstavila svoj kraj in prinesla s seboj njegov simbol, ki ga je prilepila na zemljevid Primorske. Prinesla je tudi 2 kg marmelade, ki smo jo zmešali in skupaj pojedli na zaključni prireditvi. Program se je nadaljeval po starostnih vejah in na različnih krajih.

Najmlajši in najstarejši so se odpravili v Novo Gorico, veja IV pa v Grgar. Vsaka starostna veja je v svoj program vključila predstavitev zgodovine Goriške in življenja ob meji. Tako so nekateri imeli različne goste, drugi so potovali skozi čas, tretji so imeli parlament na to temo. Vsakdo je na svoj način preskočil mejo v svojem mišljenju, saj je bilo geslo Marmeljade »Preskoči mejo!« Najmlajši so risali na asfaltu in na ta način polepšali okolico, drugi so spoznali zgodovino meje, tretji so opravljali ankete med ljudmi. Marmeljado smo zaključili s prireditvijo na trgu obeh Goric, kjer sta nas s svojo udeležbo počastila oba župana, g. Mirko Brulc in g. V. Brancatti, škof Metod Pirih, načelniki naših skavtskih organizacij in drugi gostje. Vrhunec Marmeljade je bilo odprtje klopi prijateljstva na trati ob trgu, ki bo trajen spomin na Marmeljado 2004.

*Monika Kovačič -
»Pozorni orela«*

"Srebrno" mavrično romanje

Mavrična srečanja so bila in so še vedno, kljub mnogim vabam, ki se ponujajo našim veroučencem, srečanja veselja in navdušenja, prisrčne otroškosti in pristne pobožnosti. Vsem, ki so kdaj romali s Prevala nad Solkanom proti Sveti Gori, je ostala globoko v duši molitev križevega pota, poljub križev, tistega, ki smo ga nosili mi, in tistega, ki nas je spremljal ob strmi poti navkreber. In na povratku bitka z ostrimi borovimi storži, včasih tudi do krvi, otroški jok in potem sprava in kepica sladoleda. Zlato jedro in srce mavričnih romanj nekoč in danes so evharistična srečanja.

Pripravljena in podoživeta, prepletena z lepim sodelovanjem in polna vsega, kar naj bi k sveti maši prinesli mi, ki naj bi se s Kristusom podarili Očetu. Evharistija nas je vedno povezovala v veliko občestvo, v družino Božjih otrok, ki pod Marijinim varstvom roma počitnicam, potem zopet šoli in končno poletnemu življenju naproti. Vedno sem želel skleniti veroučno leto s posebnim doživetjem. Mavrična romanja so mi dala odlično priložnost, uresničiti to na preprost, a tako bogat način. Potrebna je le zvestoba in te sem po 25 letih rednih srečanj zelo vesel.

Jože Pegan, stolni župnik

G. Jože Pegan, stolni župnik v Kopru, je odgovoren za organizacijo in potek mavričnih srečanj koprške škofije na Sveti Gori. Ob srebrnem jubileju, 25. obletnici mavričnih srečanj, objavljamo nekaj njegovih misli.

V sodelovanju z Mestno občino Nova Gorica in Goriškim muzejem je bilo v Dnevih evropske kulturne dediščine predstavljeno restavriranje svetogorske Milostne podobe. Na dan odprtih vrat, 23. septembra, smo obiskovalcem bazilike delili zgibanko z naslovom Zgovorna podoba, v kateri p. Pavel Krajnik opisuje kronologijo in potek restavratorskih posegov.

Dnevi evropske kulturne dediščine

Marijino podobo Svete Gore je ob posvetitvi prve cerkve leta 1544 podaril oglejski patriarh, kardinal Marino Grimani. Slika je delo beneškega mojstra. Naslikana je bila na leseno ploščo v velikosti 100 x 73,5 cm. Marija, ki drži v naročju Jezusa, je upodobljena med dvema svetnikoma. Starec s knjigo na njeni levi strani je prerok Izaija, na desni pa Janez Krstnik.

Slika je zaradi večkratnega prenašanja, predvsem pa zaradi vlage, nezadržno propadala. Nedvomno je ob prenosu slike v procesiji iz Gorice na Sveto Goro leta 1793 zaradi dveurnega dežja utrpela nepopravljive posledice. Kasneje pa je doživela več restavratorskih posegov in raznih popravil.

Leta 1909 je neki zbiralec iz Gorice s trditvijo, da gre za

kopijo, sprožil vprašanje avtentičnosti slike. Od takrat je postala predmet zanimanja različnih komisij, ki so imele predvsem nalogo, da preučijo njeno pristnost. V komisijah, sklicanih v letih 1909, 1912 ter 1951, so sodelovali cerkveni predstavniki in strokovnjaki s področja konservatorstva iz Gorice, Trsta, Ljubljane, z Dunaja. Vsakič znova so ugotovili, da je slika avtentična in izhaja iz 16. stoletja. Pri tem pa največkrat niso mogli prejeti, da je poškodovana. Že leta 1912 je Centralna komisija za varstvo spomenikov z Dunaja poleg poškodb ugotovila tudi preslikave. Spoznali so, da je sliko nujno restavrirati. Na Sveto Goro so poslali svojega konservatorja. To je bil akademski slikar Hans Viertelberger. Leta 1938 in ponovno leta 1946 je sliko

restavriral slikar Leopold Perco. Ti restavratorski posegi so zabeleženi, vendar so brez vsake dokumentacije. Edino restavratorsko poročilo, ki je v samostanskem arhivu, je iz Vatikanskih muzejev v Rimu, kjer je leta 1950 sliko restavriral Vittorio Federici. Sliko so takrat sneli z lesene podlage in jo prenesli na platno. Konservator naveda, da je bila v izredno slabem stanju. Slikarska podlaga je skupaj z barvno plastjo po celi površini odstopala. Na njej so se zaradi daljše izpostavljenosti vlagi razvile plesni, izgubila je vezivno moč in postala prašnata, medtem ko je debelejši sloj barve onemogočal kakršnokoli utrjevanje. S pomočjo UV svetlobe so ugotovili, da je slika skoraj v celoti preslikana, tudi čez originalne predele. Izdelali so fotografsko dokumentacijo (v arhivu je le fotografija stanja slike pred posegom). Opisan je postopek prenosa slike na platno, čiščenje in odstranjevanje preslikav.

Zanimivo je, da je komisija slovenskih strokovnjakov, ki je morala leta 1951 po restituciji slike zopet ugotavljati avtentičnost, na njej opazila nove poškodbe.

Ko so sliko 8. aprila 1951 že prenesli na Sveto Goro, jo je ponovno restavriral prof. Mirko Šubic. Po dvajsetih letih so

znova ugotovili, da barvna plast ponekod odstopa, zato so delo zaupali restavratorju Izidorju Moletu, ki je sliko z obeh strani utrdil z vlikava-

fotografija stanja slike pred posegom

njem voščenega lepila. Ta način se je naposled izkazal za učinkovitega, saj so strokovnjaki ob ogledu slike leta 1992 vendarle ugotovili, da je v dobrem stanju.

fotografija stanja slike po posegu

p. Pavel Krajnik

V torek, 3. avgusta, je bilo v našem samostanu na Sveti Gori slovesno kosilo, pri katerem smo bratje s še nekaterimi drugimi gosti praznovali 80 let, ki jih je p. Pavel Krajnik dopolnil na praznik Porjunkule.

Pater Pavel Krajnik

– osemdesetletnik

Dragi naš p. Pavel! Kot vztrajen in požrtvovalen spovednik, kot pozoren poslušalec in zanimiv sogovornik dajete romarskemu kraju neizbrisen pečat. Verjetno romar zapušča svetogorsko baziliko nekoliko drugačen, obogaten z novim upanjem in veseljem do življenja, potem ko je morda ravno ob Vaši besedi in zgledu znova odkril neizmerno Očetovo ljubezen in ljubečo Materino skrb.

Tudi nekdanji novinci se Vas tukaj v Ljubljani še vedno prav radi spominjamo. Vaša pogumna in načelna drža, Vaše vdano prenašanje bolezenskih težav, Vaša vztrajnost, odprtost in preprostost, vse to mi je pomagalo, da sem po Božji milosti začel rasti in zoreti v svoji frančiškanski poklicanosti. Hvala Vam za Vaše bogate misli, sad Vaše osebne duhovne in redovne izkušnje, pa tudi odraz številnih poti in postaj, ki so se nabrale v Vašem dolgem življenju. Hvala Vam za Vaše srce in oči, zadržte v večnost.

Bog naj Vam bogato povrne za vso »dobro voljo«, s katero je danes zaznamovano Vaše življenje. Mi, mladi, ne bomo nikdar pozabili Vaših korakov, Vaše »supermoderne« delovne uniforme, Vašega načina molitve, Vaše prehrane...

P. Pavel, na mnoga leta tukaj doli na zemlji, nato pa v večnosti z upanjem, da bomo tam vedno združeni z Bogom.

br. Ambrož Mušič

Ob visokem življenjskem jubileju svetogorskega »očaka« – p. Pavla Krajnika, se bratje frančiškani veselimo in se Bogu zahvaljujemo za milosti in talente, s katerimi je obdaril našega jubilanta.

Bog vse vidi, Bog vse ve, tudi za Vaša dela. Naj vas Svetogorska Kraljica ohranja pri zdravju in močeh.

Dragi pater Pavel: Bog Vas živi še mnogo let.

p. Bernard Golčnik

Potres v Posočju

POTRES JE ODPRL RANE V DOMOVIH IN LJUDEH,
VSEM NAM PA DAL MOŽNOST ČUTITI IN POMAGATI

foto: POP TV / 24ur.com

Že nekaj ur po potresu in prvih telefonskih pogovorih s sodelavkami Karitas v Bovcu in Drežnici je bilo jasno, da so se ponovno odprle rane v domovih in srcih že tolikokrat preizkušenih ljudi, zato je še isti večer šlo v javnost sporočilo in vabilo vsem ljudem dobre volje za pomoč. Objavljena je bila številka računa Škofijske karitas Koper.

Vedno znova je bilo potrebno izhajati iz dejstva, da se tamkajšnji prebivalci še vedno soočajo s posledicami potresa iz leta 1998 in da Karitas številnim že pomaga na različne načine: družinam pomaga s hrano in odplačilom anuitet, otrokom priskrbi šolske potrebščine, posreduje posvojitev na razdaljo, daje tudi številne druge oblike nematerialne pomoči.

Že nekaj ur po potresu in prvih telefonskih pogovorih s sodelavkami Karitas v Bovcu in Drežnici je bilo jasno, da so se ponovno odprle rane v domovih in srcih že tolikokrat preizkušenih ljudi, zato je še isti večer šlo v javnost sporočilo in vabilo vsem ljudem dobre volje za pomoč. Objavljena je bila številka računa Škofijske karitas Koper.

»Naj naša krščanska ljubezen in solidarnost, predvsem pa materinsko varstvo svetogorske Matere Božje obudijo upanje in ljubezen vsem potomcem tolminskih puntarjev, bovških pastirjev in idrijskih rudarjev.«

... in tako se je začelo. Že naslednji dan po potresu sta prizadeto območje obiskala koprski škof Metod Pirih in ravnatelj ŠK Matej Kobal. Srečala sta se z domačini in tudi s prizadevnimi sodelavci Karitas, ki so, kljub lastnim težavam, pomagali po svojih močeh. Ponovno lahko rečemo, da se je zganila vsa Slovenija. Že podatek, da se je na vseh računih Karitas v dobrem mesecu in pol nabralo skoraj 50 milijonov tolarjev, pove veliko. Klicale so družine in posamezniki, ki so želeli pomagati otrokom kot 'posvojitelji na razdaljo'.

Potres ni povzročil samo gmotne škode na domovih, odprl je tudi stare rane. Sodelavke z Bovškega so pripovedovale o različnih stiskah: strah,

negotovost, nemoč ... pri Karitas smo še posebej čuteči do otrok, zato smo že prvo soboto po potresu v Bovcu organizirali psihološke delavnice za otroke, ki so vsako drugo soboto. Vodi jih psiholog in psihoterapevt Bogdan Žorž s pomočjo usposobljenih sodelavcev - prostovoljcev Karitas iz celotne škofije. Doslej se je delavnic udeležilo 73 otrok.

... ponudba pevcev **SLOVENSKEGA OKTETA**, da za prizadete ljudi ponudijo svoj čas in talent, je vsem, ki smo se vse poletje trudili lajšati stiske in širiti dobroto, dala vedeti, da je prišel čas zahvale - ne le številnim dobrim ljudem, temveč zahvale in prošnje Bogu v svetišču njegove matere Svetogorske kraljice, ki daje moč in upanje.

V **nedeljo, 29. avgusta** popoldan so se na **Sve-to Goro**, tako kot vedno, zgrinjale množice ljudi, da bi skupaj z gospodom škofom in prizadetimi ljudmi iz Posočja darovali sveto mašo, prisluhnili ubranemu petju in pri-spevali svoj dar za odpra-vo škode, ki jo je povzročil potres. Po pisanju medi-jev nas je bilo blizu tisoč.

Sveto mašo je daroval škof msgr. Metod Pirih, kateremu so se pri daritvenem oltarju pridružili ravnatelj Škofijske karitas Koper Matej Kobal, bovški in drežniški žup-nik Viljem Čušin in Ivan Gregorc, rektor svetogorske bazilike p. Stane Zore in drugi duhovniki. Celotno sveto mašo so s petjem, prošnjami in za-hvalami oblikovali ljudje, ki so kljub številnim pre-izkušnjam ostali trdni v veri in upanju. Gospod škof je v pridigi vsem pri-zadetim in darovalcem sporočil: »Naj naša kr-ščanska ljubezen in soli-darnost, predvsem pa ma-terinsko varstvo svetogor-ske Matere Božje obudijo upanje in ljubezen vsem potomcem tolminskih puntarjev, bovških pastir-jev in idrijskih rudarjev.«

Med koncertom sta se za solidarnostno pomoč za-hvalila ravnatelj **Škofijske karitas Koper Matej Kobal** in bovški župan **Danijel Krivec**, ki sta tudi obljubila, da se bodo po najboljši moči trudili, da bodo zbrana sredstva razdeljena odgovorno in pravično vsem, ki pomoč potrebujejo.

Člani slovenskega okteta Andrej Ropas, Vladimir Čadež, Janez Triler, Rajko Meserko, Jože Vidic, Primož Dekleva, Matej Voje in Janko Volčanšek so poslušalce navdušili in z ubranim petjem do-segli, kar so želeli: po-

božati duše prizadetih in odpreti dlani darovalcev.

Skupni izkupiček prostovoljnih prispevkov je znašal 1.169.000 tolarjev in je v celoti namenjen ljudem v Posočju. Stroškov ni bilo, saj je bilo vse opravljeno prostovoljno in z veseljem.

Boglonaj vsem, ki ste kakorkoli prispevali, da smo pod plaščem Svetogorske Kraljice naredili, kar nas uči in naroča Njen Sin.

Jožica Ličen,

namestnica ravnatelja Škofijske karitas Koper

Molitveni dan za duhovne poklice na Sveti Gori

Jezusu je treba odgovoriti tudi drugače: vsakdo na način, kakor ga je Jezus poklical.

Molitveni dan za duhovne poklice se je za koprsko škofijo začel ob 8.00, ko so se molilci peš odpravili s Prevala proti Sveti Gori. Med potjo so premišljevali križev pot, molili rožni venec in peli. Molilcem se je pridružil tudi škof msgr. Metod Pirih in tako kot prvi molilec za nove poklice v svoji škofiji romal proti vrhu Svete Gore, v baziliko svetogorske Matere Božje, kjer so romarji, za katere je bil vzpon po strminah gore pretežak, molili in peli ter pristopali k zakramentu sprave. Ob pol desetih se je začela molitvena ura. V njej so sodelovali različni stanovi, ki so se združili v uresničevanju gesla letošnjega molitvenega dneva: Ponižno in vztrajno

molite za neprecenljivi dar. Ministrantje so se zbrali v kapeli Prikazanja, kjer so ob zgodovini Svete Gore spoznavali božje delovanje v svetu in v človeku in na ta način morda zaslutili, da Bog hoče tudi po njih uresničevati svoj načrt odrešenja vseh ljudi - morda po kom izmed njih tudi v duhovnem poklicu.

Molitvena ura se je prelila v slovesno somaševanje, ki mu je ob sodelovanju več kot devetdesetih duhovnikov predsedoval škof msgr. Metod Pirih. Pri oltarju mu je bilo najbližje šest letošnjih jubilentov koprške škofije. V pridigi, ki jo je gradil na Jezusovih vprašanjih Petru, ali ga ljubi in na Petrovih odgovorih, je povedal, da je že to, da smo danes na Sveti Gori, dokaz, da ljubimo Jezusa. Vendar pa se naša ljubezen ne more ustaviti in se zadovoljiti s tem. Jezusu je treba odgovoriti tudi drugače: vsakdo na način, kakor ga je Jezus poklical. Med sveto mašo je bil med kandidate za diakonat in duhovništvo sprejet bogoslovec petega letnika. Darovi, ki so jih verniki pri darovanju prinašali na oltar, so izžarevali vso molitev, ki se iz župnij in družin naše škofije dviga k Bogu za nove duhovne poklice, hkrati pa so izzveneli tudi v povabilo, naj se molitvi pridružijo novi prosilci in naj tisti, ki so tudi po tej molitvi poklicani, na klic velikodušno odgovorijo. Na koncu maše pa so letošnji diplomanti s Teološko pastoralne šole ter Šole verskega poglobljanja v Novi Gorici in v Kopru dobili diplome.

Po odmoru, ki je bil namenjen prijateljskemu druženju in okrepčilu, so se molilci ob pol dveh spet zbrali v baziliki, kjer so prisluhnili mlademu in navdušenemu petju skupine iz Črnega Vrha. Pete litnije Matere Božje, s katerimi smo molitveni dan na Sveti Gori zaključili, pa so pokazale, s kakšnim zaupanjem in predanostjo zna slovenski kristjan nagovarjati svojo nebeško Mater in priprošnjico. Z blagoslovom z Najsvetejšim smo sebe

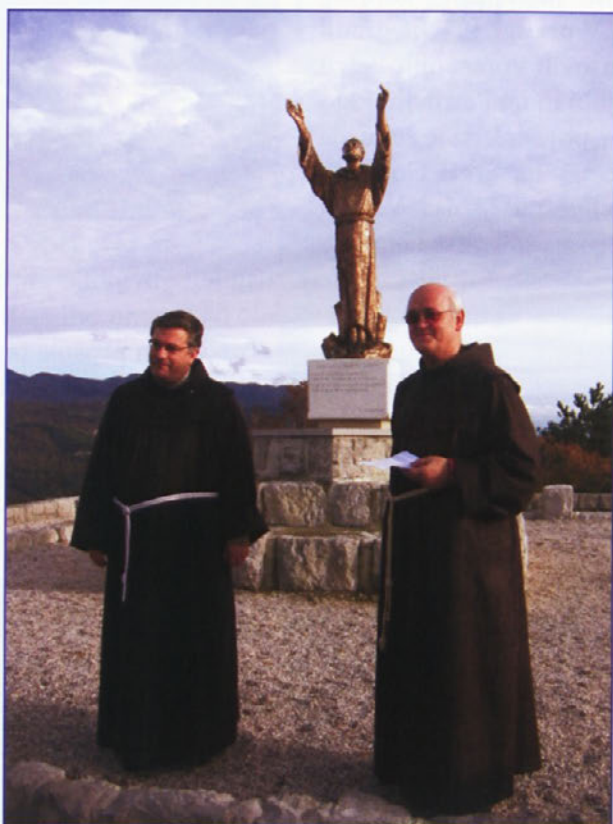
in molitveni dan izročili Bogu. Z Gore pa smo odhajali v upanju, da bodo molitve in prošnje tega dneva v srcih mladih ljudi nevidno klile v žetev novih poklicev.

p. Stane Zore

Sveti Frančišek v Vodilu pravi: »Bratje morajo vedno imeti enega izmed bratov tega reda za generalnega ministra in služabnika vsega bratstva« (FPVod 8,1). Njegova naloga je obiskovati brate in jih spodbujati h gorečnosti in zvestobi pri izpolnjevanju Vodila, kakor smo obljubili.

Obisk generalnega ministra

Sveti Frančišek v Vodilu pravi: »Bratje morajo vedno imeti enega izmed bratov tega reda za generalnega ministra in služabnika vsega bratstva« (FPVod 8,1). Njegova naloga je obiskovati brate in jih spodbujati h gorečnosti in zvestobi pri izpolnjevanju Vodila, kakor smo obljubili. Na zadnjem generalnem ka-

pitlju, ki je bil maja 2003 v Assisiju, je bilo sklenjeno, naj generalni minister v svojem šestletnem mandatu vsaj enkrat obiše vsako provinco v redu. Tako je bil v Slovenski frančiškanski provinci sv. Križa od 28. do 31. oktobra na obisku sedanji generalni minister br. José Rodruguez Carballo. Najprej se je zadržal v Ljubljani,

kjer se je v cerkvi sv. Frančiška v Šiški srečal z vsemi brati naše province, posebej pa še s hišnimi predstojniki. Obiskal je slovensko narodno svetišče Marije Pomagaj na Brezjah, se ustavil pri sestrah klarisah v Nazarjah in Dolnicah, v soboto popoldne pa je prišel na Sveto Goro, kjer si je ogledal baziliko in z brati obiskal kip sv. Frančiška; glavni namen obiska Svete Gore pa je bilo srečanje generalnega ministra z brati v vzgoji in z njihovimi vzgojitelji. Spodbudil nas je, naj bomo prizadevni v rasti v dobre Frančiškove brate, saj je svet danes enako potreben sporočila sv. Frančiška, kakor ga je bil pred osemsto leti, posredovati pa ga moremo le s svetim osebnim in bratskim življenjem.

Po srečanju, pri katerem sta sodelovala tudi generalni definator br. Šime

Samac, ki v vrhovnem vodstvu reda zastopa frančiškane v slovanskih deželah, in naš provincialni minister br. Viktor Papež, so se nam pri bratskem druženju ob mizi pridružili še naši bratje iz kostanjeviškega samostana.

Ponoči se je nad Sveto Goro razbesnela nevihta in nekajkrat je strela udarila v zvonik, zjutraj pa je veter pokazal vso svojo moč. Tako je generalni minister v nekaj urah bivanja na Sveti Gori lahko spoznal vse oblike lepote, s katerimi je obdarjena Sveta Gora. Dopoldne smo ga odpeljali na letališče in ga pospremili z željo, naj Bog blagoslavlja njegova pota, na katerih bratom prinaša spodbudo in pogum.

p. Stane Zore

Redovna preobleka

V soboto, 4. septembra 2004 sta Andrej Pollak in Miha Pate z obredom redovne preobleke začela leto preizkušnje. Novica sta iz župnije Ljubljana Bežigrad. Preobleke so se udeležili starši, mnogi prijatelji in znanci. Če ju bodo vsi spremljali s tiho molitvijo, potem bosta zrasla v modrosti in milosti. Molimo drug za drugega.

p. Robert Bahčič

Vrhovna predstojnica na Sveti Gori

Sredi meseca novembra je Sveto Goro obiskala mati generalka Maria Elisabetta Patrizi, ki je ustanovila Institut Manjših sester Marije Brezmadežne. Sestre te redovne ustanove delujejo tudi v Sloveniji, in sicer na Sveti Gori in na Brezjah. Njeno poslanstvo in služenje je tudi v tem, da obiskuje sestre in skrbi za

njih duhovni in materialni blagor. Manjši bratje na Sveti Gori smo materi generalki hvaležni, da je prisluhnila potrebam svetogorskega romarskega središča.

p. Bernard Golčnik

Priznanje patru Pashalu Gorjupu

V petek, 3. septembra 2004 je bila v Solkanu osrednja slovesnost ob prazniku Krajevne skupnosti. Ob tej priložnosti je KS Solkan patru Pashalu Gorjupu, gvardijanu na Sveti Gori, podelila priznanje za njegovo devletno delo na Sveti Gori. Predsednica Krajevne skupnosti gospa Darinka Kozinc je podelitev priznanja utemeljila z besedami:

Sveta Gora, ki se pne nad Solkanom, je pomembno romarsko središče. V času predstojništva patra Pashala Gorjupa so se med KS Solkan in skrbniki Svete Gore stkale vezi, temelječe na medsebojnem spoštovanju in korektnosti. Vsak obisk predstavnikov KS Solkan je bil toplo sprejet. V času jesenskega praznovanja je na Sveti Gori že tradicionalen koncert.

Pred božičem organizira Rezbarsko in intarzijsko društvo Solkan razstavo jaslic. Pater Pashal Gorjup je znal v teh letih z blago roko voditi in udejaniti veliko projektov,

kot: na novo pozidati in poslikati porušeno kapelico Treh kraljev; zgraditi parkirišče, obnoviti streho na baziliki, atrij s prižigalnico sveč, delno obnoviti orgle, prenoviti kapelo prikazanja, prenoviti zgornjo postajo žičnice v duhovno izobraževalni center Tau, napeljati vodovod, urediti prvo fazo prostora ob baziliki, postaviti kip sv. Frančiška Asiškega na Frančiškovem hribu. Dolg je spisek del, ki je obogatil ta za Solkan pomemben prostor, toda še bolj so bila prijetna srečanja, ki so obiskovalce notranje izpolnila in jih obogatila, da so se s Svete Gore vračali v ta zahtevni in hitri svet duhovno umirjeni. Za vse to Vam izrekamo iskreno zahvalo v imenu KS Solkan in obenem Vam želimo mirne, duhovno bogate in prijazne dneve.

DUHOVNO IZOBRAŽEVALNO SREDIŠČE TAU V ŠOLSLEM LETU 2003/2004

TAU nudi:

- ☉ prostor skupinam za duhovne vaje med tednom ali ob koncu tedna (40 ležišč + rezervne blazine)
- ☉ možnost osebnega spremljanja v tišini ali duhovne vaje v tišini po Frančiškovi stopinjah
- ☉ možnost strokovne (terapevtske) pomoči mladim, družinam ali zakoncem v tiskah in težavah
- ☉ vsebinsko vodenje duhovnih vaj za birmance ali za druge skupine otrok ali mladih
- ☉ izkustvo življenja v skupnosti
- ☉ posamezna predavanja, srečanja – lahko tudi po dogovoru.

SKUPAJ S FRANČIŠKANSKO MLADINSKO PASTORALO ORGANIZIRA:

- ☉ Frančiškov tabor v poletnih mesecih za otroke od male šole pa vse do konca osnovne šole
- ☉ romanja v rojstno mesto sv. Frančiška – Assisi
- ☉ duhovne vaje za srednješolce
- ☉ duhovne vaje za študente
- ☉ duhovne vaje pred novim letom – ZBOGOM STARO LETO
- ☉ peš romanje iz Ljubljane na Sveto Goro z naslovom S Frančiškom kot tujci in popotniki.

V šolskem letu 2003/2004 je bil TAU središče za mnoge skupine. Bogu hvala za zaupanje in za to, da imajo zidovi toliko let čisto neuporabne stavbe zdaj dušo in srce. Skupine, ki so se zvrstile čez leto: skavti, animatorji, birmanci od vsepovsod, provoobhajanci, zakonska skupina iz Železnikov, mladi iz vse Slovenije, ki so se udeležili filmskega maratona, srednješolci, ki so duhovno rasli, otroci iz župnije Ježica, Frančiškovi otroci in najstniki, zaročenci, pripra-

vniki za diakonat, duhovniki, peš romarji, katehistinje, posamezniki, ki so se čez teden umaknili iz vsakdanjega vrveža v tišino in molitev ... TAU je še vedno tu in vabi: KADARKOLI DOBRODOŠEL, DOBRI ČLOVEK!

V novemšolskem letu vabimo na VEČERE ZA ZAKONCE. Gre za ciklus predavanj, ki odpirajo zakonsko problematiko in zapleteno področje naših vsakdanjih medsebojnih odnosov. Večere za starše vodi s. Mateja

s sosestrami in sodelavci. Predavanja so od januarja do junija vsako drugo nedeljo v mesecu od 17.30 do 19.30.

Dobrodošli vsi zakonski pari, ki želite rasti.

**Duhovno izobraževalno
središče TAU, Sveta
Gora, Skalniška cesta
21, 5250 Solkan;
tel: 05 33 00 936; GSM:
041 862 469; manjse.
sestre@rkc.si**

Ob duhovno izobraževalnem središču TAU smo Manjše sestre sv. Frančiška ob pomoči p. Pashala čisto po naključju odkrile kaverno iz 1. svetovne vojne. Povedal nam je, kje je vhod vanjo in kaj vse je v jami.

Čiščenje kaverne na Sveti Gori

Ob duhovno izobraževalnem središču TAU smo Manjše sestre sv. Frančiška ob pomoči p. Pashala po naključju odkrile kaverno iz 1. svetovne vojne. Povedal nam je, kje je vhod vanjo in kaj vse je v jami. Takoj smo šle pogledat in ugotovile, da so prejšnji lastniki dodobra napolnili jamo s smetmi. Čeprav so skrite v jami, ni prijetno bivati v takšni okolici, hkrati pa smo želele omogočiti ljudem dostop do še zakritih skrivnosti. Zato smo se odločile organizirati akcijo Nas pa jama žuli.

Sprva smo povabile samo člane iz Združenja katoliških skavtinj in skavtov, kasneje pa smo razširile akcijo še na društvo Soška fronta in Civilno zaščito iz Nove Gorice.

Najprej so v poletnih dneh, med potovalnim taborom, očistili jamo večjih smeti klan in noviciat Nezaustavljivo govedo in jagenjčki iz Loške doline. Zaradi njih je jama dobila že lepši izgled, vendar je še zmeraj ostalo veliko zemlje, pomešane s smetmi; to je 3. septembra letos odstranila Civilna zaščita iz Nove Gori-

ce. Za akcijo, ki je potekala pod nadzorom svetovalca župana za zaščito in reševanje Mestne občine Nova Gorica g. Bogdana Zorattija, sta bila odgovorna g. Bratuž in g. Sedej. Sodelovali so člani Civilne zaščite Nova Gorica, gasilski društvi Čepovan in Nova Gorica, Potapljaško društvo, društvo Soška fronta. Potrebno je bilo kar nekaj priprav, saj so morali najprej izkopati luknjo, skozi katero so metali smeti. Ugotovili so, da je ta luknja - jašek, globoka kar 7 metrov. Nato

so postavili »dvigalo«, s katerim so iz kaverne dvigovali odpadni material.

Veliko prostovoljcev je pripomoglo, da je bilo delo zaključeno še isti dan. Tako so očistili jamo, uredili dohod, čaka pa nas še ureditev izhoda iz jame. Dogovarjamo se tudi, kako bi zaprli jašek kaverne.

Za očiščeno jamo smo v prvi vrsti hvaležni Civilni zaščiti in vsem društvom, ki sodijo pod njeno okrilje, ker se je odzvala po vabilu in odlično

opravila delo. Zahvala gre tudi županu Mestne občine Nova Gorica g. Mirku Brulcu, ki je omogočil Civilni zaščiti prostovoljno delo z vso opremo. Hvaležni smo društvu Soška fronta, skavtom iz Loške doline, čevljarstvu – trgovini Irman iz Žalca za podarjene delovne rokavice in Komunalni Nova Gorica za vrečke za smeti.

Tako je postal ta kotiček Svete Gore čistejši in prijaznejši, obenem pa spoznavamo pomen in vrednost prostovoljnih društev, ki z dobrimi deli koristijo sočloveku.

s. Urša Doblehar

In vendar, kje je v vsem tem blišču zares kaj božičnega, koliko je v vsem tem vrvežu sploh še prostora za Boga, za Njega, ki prihaja k nam in odhaja od nas na samotne kraje, ker drugje zanj preprosto ni časa.

Zanju ni bilo prostora...

Vedno me presune, da so se največje Božje milosti udejanjale na odmaknjenih krajih, proč od človeških bivališč. Jezusovo rojstvo, vdor Božjega v človekovo, združitve Božjega in človekovega se izpolnjuje na Betlehemskih poljanah, med čredami in njihovimi pastirji. In umiranje na drugi strani loka Jezusovega zemeljskega življenja se spet odigrava na Kalvariji, zunaj mesta, proč od človeških bivališč.

Mar se naš Bog, za katerega po trditvi sv. Janeza verujemo, da je ljubezen, boji ljudi, da se prav v dejanjih največje ljubezni umika njihovi družbi? Če je prišel, da bi človeku približal Očetovo ljubezen, zakaj svojo pot začenja in jo tudi končuje na krajih, kamor

ljudje ne zahajajo, tisti pa, ki so tam, so bolj ali manj le po dolžnosti. Mar ne bi bilo veliko bolj učinkovito, če bi Jezus prišel na svet v mestu, kjer se odvija duhovno, politično, kulturno, družabno in še kakšno področje človekove ustvarjalnosti in sožitja? Pravzaprav so ga tam tudi pričakovali. Modrim, ki so se odpravili za zvezdo, niti na misel ni prišlo, da bi ji sledili v Betlehem, še manj pa, da bi Mesija mogel biti nekje zunaj, na pastirskih poljanah. V iskrenem iskanju so šli v Jeruzalem, v glavno mesto pokrajine. Potrkali so na dvoru in se pri kralju pozanimali, kje naj bi se rodil nov kralj. Da so ga našli, so morali oditi drugam. Sklepanje po človeški logiki jih je vodilo po napačni poti.

Morali so se zanašati na zvezdo in ji slediti.

Ustavimo se v Betlehemu v času popisovanja, ki ga je ukazal cesar Avgust in ki je Marijo in Jožefa priklicalo v Davidovo mesto. Pravzaprav so bili vsi ti ljudje dediči obljube in obljuba je v njih živela, če ne drugače, pa v njihovem hrepenenju po Mesiju. Vendar pa v trenutku, ko je Mesija v resnici prišel v njihovo mesto, prav nihče izmed njih ni imel časa zanj. Mnogi so bili pobožni Judje, ki so se trudili, da bi spolnjevali postavbo in opravljali predpisane pobožnosti. Ob popisovanju so imeli toliko drugih skrbi in opravkov, da nikomur niti na misel ni prišlo, visoko noseči Mariji in njenemu možu Jožefu nameniti kako posebno pozornost. Več kot to, da so ju usmerili k votlini izven mesta, niso zmogli. Kdo bi se ukvarjal z dvema popotnima tujcema, ki iščeta prenočišča, hkrati pa že njuna zunanost priča, da z njima nihče ne bo kaj prida zaslužil. Naj gresta naprej. In sta šla. In z njima je šel tudi Mesija.

Sveti Frančišek je bil mladenič, ki se je redno udeleževal bogoslužja v asiški stolnici. Gotovo je tudi

kdaj molil in prepričan sem, da je pred stolnico dajal miloščino beračem. Kdo bi mu mogel kaj očitati? Po merilih časa, celo po merilih Cerkve, je bil dober človek. Pa vendar, kako daleč je bil od Boga. Bog ga je čakal drugje. V Assisiju je bilo namreč poleg nedeljske maše in miloščine za berače še toliko drugih stvari: tam je bila očetova trgovina, tam je bila družba vrstnikov in veseljačenje z njimi, tam je bilo toliko trenutkov, ki so hranili in pojili njegove sanje o slavi.

Da bi zares srečal Boga, da bi slišal, kako nagovarja prav njega, Frančiška, je moral proč, iz trgovine, proč od veselic, moral je iz Assisija na samotna pobočja gore Subasio ali pa vsaj v odmaknjeno razvalino sv. Damijana, moral se je spustiti v dolino k Mariji Angelski, da je utihnil šum mesta in svile, hrup zabav in ženket novcev, da se je zbudil iz sanj o slavi. In šele ko se je v tišini samote prebudil, je mogel zaslišati Božje povabilo: "Frančišek, popravi mojo Cerkev!"

Naša mesta so si že zdavnaj nadela božični okras. Če bi prišel k nam kdo iz nekega drugega sveta, bi

povsem upravičeno sodil, da ne počnemo nič drugega pod soncem, kakor da obhajamo božič in se veselimo novega leta. In vendar, kje je v vsem tem blišču zares kaj božičnega, koliko je v vsem tem vrvežu sploh še prostora za Boga, za Njega, ki prihaja k nam in odhaja od nas na samotne kraje, ker drugje zanj preprosto ni časa.

Nekako bomo morali tudi mi oditi s sv. Frančiškom. Zapustiti pulte trgovin, blišč zabav, zasičenost s standardom, da bomo mogli uzreti zvezde naših betlehemskih poljan in v tišini samote zaslišati angelsko pesem: *Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem!*

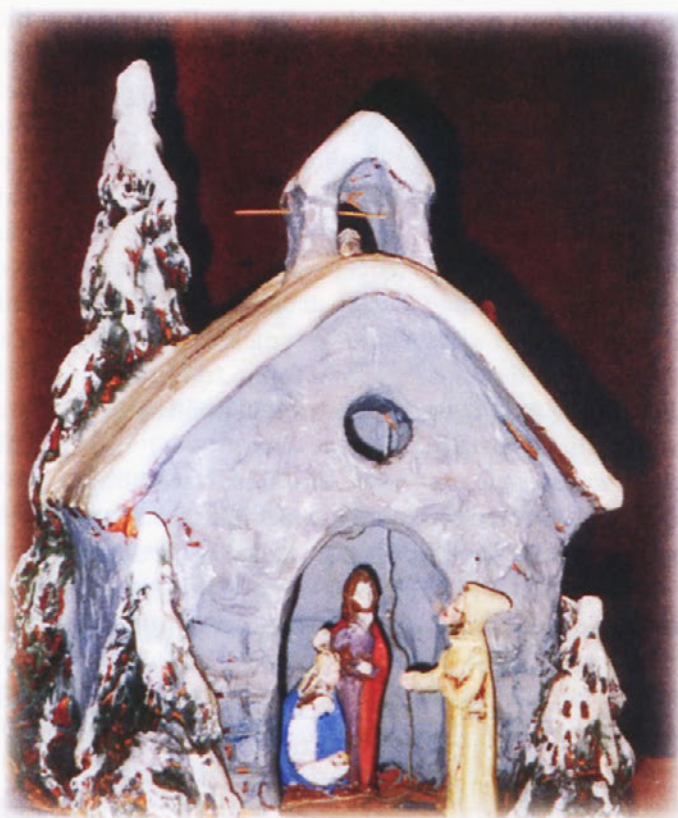
p. Stane Zore

Če bi vas vprašala, kdaj praznujemo Kristusovo rojstvo ali božič, bi mi najbrž odgovorili, da 25. decembra.

Bila pa je tudi izjema: v neki vasi v Franciji so ga neko leto praznovali že štirinajst dni prej. Zakaj? O tem pripoveduje resnična zgodba.

Božična zgodba

V tej vasi je živela ljubeča družina: oče, mati in sedemletna Suzana. Vas je štela le nekaj hiš, imela je trgovino, cerkev, pokopališče, šolo in gostilno. Pozimi je bila zaradi visokih zametov odrezana od sveta. Suzana je začela jeseni hoditi v prvi razred. Šole se je veselila, rada se je učila, rada je imela sošolce in oni so ime-

li radi njo. Toda šolsko leto se je komaj začelo, Suzana pa je že čutila hudo utrujenost. Postajala je vse bolj bleda in starši so jo večkrat odpeljali na pregled k zdravniku v mesto. Ta je staršem nekega dne povedal, da ima Suzana neozdravljivo bolezen levkemijo, ki zelo hitro napreduje, zato deklica ne bo dočakala božiča.

Suzana se je kot vsako leto zelo veselila božičnega praznika. Že jeseni je začela pripravljati vse potrebno za jaslice in vpraševala je starše, koliko je še do božiča. Starši so pred njo skrivali bolečino in razmišljali, kako bi ji vseeno pripravili božično veselje. Najprej so šli k učiteljici in jo prosili, da bi v šoli že prej vse pripravili tako, kot

bi bilo pred novim letom. Čeprav je bila učiteljica začudena, je obljubila, da bo Suzano razveselila, saj jo je imela rada. Starši so šli tudi k peku, ki je vsako leto za božič spekel posebne slaščice, pa v trgovino, kjer so prosili, da bi to leto prej kot ponavadi izložbo božično okrasili. Nazadnje je ostal le še vaški župnik. Starši so razmišljali, kako bi ga prepričali, saj se jim je kar zdelo, da bo šlo pri njem najtežje. Sprva res še slišati ni

hotel o tem, češ, saj se mu bo ves svet smejal, če bo zvedel, da so praznovali prezgodaj. Nazadnje pa se je omeščal, češ, veliko snega je, k nam ne bodo zahajali ljudje od drugod in zadeva se ne bo razvedla. Tako so tudi v cerkvi postavili jaslice in prižgali svečke, kot bi bil božič. Praznje oblečeni vaščani so prihajali v cerkev, drug

drugemu voščili, poukani bilo, vsa vas je bila razsvetljena in okrašena. Tudi Suzana je šla na okrašeno cesto, pogledala izložbo v trgovini, občudovala jaslice v cerkvi in skupaj s sošolci in sošolkami prepevala lepe božične pesmi pri prezgodnji polnočnici. Vsa vas je pokazala, da imajo Suzano radi, ko so ji izpolnili željo, da bi dočakala božič.

Irena Papež

O, sveta noč ...

*zastonj tvoj čar
in mir skritih nebes,
zastonj sulice zvezd,
ki lijejo v oči napoj,
zastonj pesem sani
k polnočnicam sopihajoč
hite,*

*zastonj še pozno v noč
v kaminu prasketa
plamenček,
vse zastonj,
če nisi mu pripravil jaslic ti,
toplih in mehkih v kotu
duše!*

*O, če se tisočkrat rodil bi
Bog,*

*v tisoč svetlih nočeh priplul
z neba v votlino skalnih
svisli-*

*O zastonj vsa Luč!
Zastonj, če se rodil ni zate,
če mu ti,
ti sam,
nisi odklenil vrat do doma
duše.*

*Vzeto iz knjižice
Gospod, nauči nas moliti*

Božič leta 1966. Za naju z možem je bil to prvi skupni božič, poln pričakovanj in posebne sreče. »Kam k polnočnici?« sva se spraševala.

(...)

Odločila sva se za Sveto Goro, saj sva že imela svoje prevozno sredstvo.

Spomin na božič

Bližal se je božič leta 1966. Za naju z možem je bil to prvi skupni božič, poln pričakovanj in posebne sreče. »Kam k polnočnici?« sva se spraševala, ker so bili najini cerkveni prazniki in nedelje posebej nadzorovane. Doma, kjer sem poučevala, nisem smela v cerkev, saj so mi očitali, da dajem slab zgled otrokom. Zaradi pohujševanja mladih sem morala večkrat na zaslišanje in zagovor. Ravnatelj, ki me je dobro poznal že iz otroških let, sem obljubila, da ne bo imel problemov zaradi mojega svetovnega nazora, zato je bila vsaka misel,

da bi šla k polnočnici doma, odveč. Brez nje pa nisva želela biti. Odločila sva se za Sveto Goro, saj sva že imela svoje prevozno sredstvo.

Kmalu po večerji smo z mamo odrinili s Krasa, ker nismo vedeli, kakšna pot nas čaka. Sveta Gora nas je sprejela s tišino in mrazom. Vstopili smo v baziliko, ki je še samevala v miru in polmraku. Medla svetloba je prihajala le od glavnega oltarja. V tej tišini, miru in polmraku smo se pred mamo Marijo poglobili vase in komaj opazili, da se bazilika polni. Zasiyale so luči, zadonele orgle in bilo je,

kot bi se odprla nebesa. Ožarjeni od vse lepote, od božje bližine nismo čutili niti mraza. Topla duša in srce sta ogreli tudi zaledenele noge. Pri Mariji z Jezusom, ki se je rodil tudi v domačih »štalicah«, je bilo veličastno in varno. Tam me ni doseglo oko ovaduhov. Vseeno pa smo se po končani sveti daritvi previdno pomikali proti izhodu iz cerkve, ker nikoli ne veš, koga lahko srečaš in pod kako krinko se kdo skriva.

Veseli smo se vračali domov, občudovali redko razsvetljena okna in čutili posebno milost, da smo doživeli polnočnico pri Mariji na Sveti Gori. Doma smo se sredi noči podkrepili z maminimi dobrotami, se ogreli s toplim čajem in za štiri ure legli k počitku. Zjutraj sva z možem vstala v nov dan in Novorojenega ponesla med osnovnošolce in srednješolce vsak na svojo šolo. Tudi v razredu je bil praznik, saj ni bilo ne spraševanja ne kontrolnih nalog. Med nami je bil Jezus, ki je vse ožarjal, čeprav ga nismo smeli poimenovati. Žarel in smejal se je v naših očeh.

Lučka Rudež

Svetogorski božič

*Je Mati božja nam Jezuščka dala,
na Sveti Gori je z Njim obstala;
v naročju prečistem v oltarju leži,
Devici Mariji na smeh se drži.*

*Marija ga gleda, tako govori:
»Glej ljudstvo primorsko, kako te časti;
že štiri stoletja pred tabo kleči,
podobno pastirčkom nekdanjih je dni!«*

*Potem mu Marija prisrčno veli,
naj vernemu ljudstvu svoj mir podeli.
Je Mati Marija nam Jezuščka dala -
Bogu naj za to bo vsa čast in zahvala.*

Iva

(Svetogorska Kraljica,
1. januarja 1939,
leto II. števil. 1, str. 3)

Moč Božje
ljubezni je
dokazana v
najbolj vzvi-
šenem načinu
odrešenja
vsega člove-
štva in na po-
seben način
Nje, ki bo po-
stala prostor
učlovečenja,
prebivališče
Boga med
ljudmi.

Marijino brezmadežno spočetje

Frančiškanski marijanski center Slovenije na Brezjah, ki deluje v okviru Mednarodne marijanske papeške akademije, je ob 150-letnici razglasitve dogme o Marijinem brezmadežnem spočetju pripravil 12. novembra 2004 študijski dan na Sveti Gori. Pater Stefano Cecchin, frančiškanski mariolog, tajnik Mednarodne marijanske papeške akademije v Rimu, je spregovoril na temo *Papež Pij IX. in zgodovinski oris oblikovanja dogme o Marijinem brezmadežnem spočetju*. Poljski minorit p. Zdzislaw Kijas, prodekan papeške teološke fakultete v Krakowu, pa je

orisal mariološka razglabljanja poljskega mučenca z naslovom *Sv. Maksimilijan Marija Kolbe - apostol Brezmadežne*. Teologinja dr. Marija Zupančič je predstavila in analizirala Apostolsko pismo papeža Pija IX. *Ineffabilis Deus*. Članica umetnostno zgodovinskega inštituta Franca Steleta pri SAZU-ju, dr. Ana Lavrič, pa je z besedo in diapozitivi predstavila upodobitve Brezmadežne na Slovenskem in v tujini. Navajam dva citata:

Dogma o Brezmadežnem spočetju ima za cilj povečevati katoliški nauk o *vesoljnem odrešenju*, ki ga je dosegel

Kristus in ga je opevala Marija v svojem Magnifikatu: »Moj duh se raduje v Bogu, mojem zveličarju« (Lk 1,47). Moč Božje ljubezni je dokazana v *najbolj vzvišenem načinu* odrešenja vsega človeštva in na poseben način Nje, ki bo postala prostor učlovečenja, prebivališče Boga med ljudmi. Nova dogma tako poveljuje najvišjo dobroto usmiljenega Boga, ki ustvarja svet za ljubezen in usmiljenje. Tu se pokaže globoka modrost, ki je navedla Pija IX., da je v Brezmadežnem spočetju znal spraviti skotizem in tomizem (p. Cecchin).

»Marija je Božja mojstrovina, nekaj izjemnega med človeškimi bitji in angeli. Njene veličine ne more dokončno izraziti nobena človeška beseda. Noben človek ni v stanju opisati in doognati, kaj in kdo je Marija v Božjih očeh in kaj v odnosu do preostalih stvaritev. Vsaka definicija, vsaka sodba o Mariji le začrta smer nadaljnjih iskanj, usmerja človeški pogled v tisto območje njenih prednosti, ki človeški razum presegajo; ne dajo se opisati, marveč le doživeti. Te lastnosti pa so v posesti tistih, ki so poslušni Božji milosti.« (p. Kijas)

p. Bernard Goličnik

Kdo je Brezmadežna?

Brezmadežna je mati vsega našega nadnaravnega življenja, ker je Posrednica milosti, celo Mati božje milosti. Zato jo imenujemo naša Mati. Poleg tega je najljubeznivejša Mati, saj ni tako ljubeče Materere, kot je Brezmadežna – je vsa božanska.

Bog pošlje Njo, ki je posebljenost Njegove ljubezni, nevesta Duha ljubezni, ki je vsa lepa, brez madeža (čeprav je hčerka človeškega bitja, sestra človeških bitij) in jo zadolži, da darežljivo deli vse njegovo usmiljenje do ljudi.

Ona te bo naredila podobnega Njej sami, naredila te bo vedno bolj brezmadežnega, hranila te bo z mlekom svoje milosti. Pusti se ji voditi, pusti ji, da te vedno bolj svobodno oblikuje.

Bdi nad čistostjo svoje vesti, očisti jo v Njeni ljubezni! Ne obupuj niti po težkem grehu, tudi če je bil narejen večkrat. Dejanje popolne ljubezni te očisti. Biti od Brezmadežne, kot je Ona Jezusova, da bi postali vedno bolj čisti, z bolj brezmadežno vestjo, tako, da postanemo kot mati in osvajalci src za Jezusa.

sestra Marjana Anna D'Orazio

Marija je Božja mojstrovina, nekaj izjemnega med človeškimi bitji in angeli. Njene veličine ne more dokončno izraziti nobena človeška beseda.

Sveta Gora in Grgarci

Cerkev Sv. Petra na grgarskem pokopališču. Desno: spomenik Matiji Jurenu

Grgarska župnija Sv. Martina je najbližja župnija Sveti Gori. To prvo soselstvo ima močne zgodovinske korenine, saj je bila pastirica Uršula Ferligoj, ki se ji je leta 1539 na Skalnici prikazala Mati Božja, doma iz Grgarja. Mati Božja ji je naročila, naj ji na vrhu Skalnice sezidajo cerkev in jo prosijo milosti. Od takrat se je zvrstilo nešteto rodov. Starejši vedo povedati, da so bili ljudje pod Sveto Goro vedno zazrti in tesno

povezani s svetiščem nad vasjo. Sveto Goro so imeli nekako za svojo. Povezava je bila duhovna in gospodarska. Grgarci so opravljali za Svetogorce (imenovali so jih menihi) razne usluge z vprežno živino, opravljali težaška dela, pomagali v samostanu in cerkvi, prodajali spominke, dekleta so delala v svetogorski gostilni ... Patri pa so nudili Grgarcem razen drobnih občasnih zaslužkov za opravljeno delo predvsem duhovno oskrbo.

Zgovoren dokaz je ohranjen spomenik pred cerkvijo sv. Petra na pokopališču. Koliko drobnih in nenapisanih srečanj in povezav med ljudmi in njihovimi »menih

hi« je bilo v teh stoletjih in kolikim je Sveta Gora pomenila zatočišče, ve le Bog. V prvi svetovni vojni porušeno cerkev so v letih 1924–1928 obnavljali in zidali tudi mnogi grgarski zidarji in kamnoseki. Povezanost je dosegla vrhunec, ko je v usodnih dneh druge svetovne vojne grgarski dekan g. Filipič še z dvema domačinoma odnesel Milostno podobo Svetogorske Kraljice na pot v drugo begunstvo. Po skrivni poti so jo prinesli v Grgar, kjer je prenočila, in od tu naprej nadaljevala pot proti Ajdovščini. Kaj pa danes? Grgar-

ska župnija ima svojo romarsko procesijo na Sveto Goro vsako leto na nedeljo Sv. Trojice, kar je že stoletna tradicija. Letos je prvič potekala od kapelice Uršule Ferligoj po novi cesti čez Preški vrh na Sveto Goro. V svežini jutra ob branju križevega pota, molitvi in tihoti narave je bilo romanje pravo duhovno doživetje. Iz Grgarja so na Sveto Goro vodile številne steze. Nekatere so ob nastajajočem prometu izgubile svoj pomen. Ostala pa je steza »po sredi« pobočja, ki je bila letos vključena v mednarodno pot treh romarskih svetišč: Sveta Gora, Marijino

Celje, Stara Gora. V soboto, 3. aprila letos, se je pred cerkvijo sv. Martina, kjer je začetek poti in glavna informativna tabla, zbralo mnogo domačinov in gostov. Škof msgr. Metod Pirih je blagoslovil pot in spregovoril o pomenu povezovanja med ljudmi. Pot naj ne bo samo premagovanje razdalj, ampak predvsem priložnost za srečevanje z ljudmi in razmišljanje. Ljudi naj duhovno in telesno krepi. Po pozdravu župana MO Nova Gorica Mirka Brulca in predsednika KS Grgar Aleksandra Miljavca ter po zapeti slovenski himni in Svetogorski Kraljici smo se odpravili po stezi proti vrhu. Med pohodniki je bil tudi dolgoletni svetogorski pater Pavel Krajnik. Pred baziliko nas je sprejel pater Bernard Goličnik. Na kratko je predstavil zgodovino Svete Gore in blagoslovil vse udeležence. Zaželel je, da bi bila pot čim bolj obiskana. V cerkvi smo v zahvalo Mariji zapeli pesem. Za vse je bil pohod lepo doživetje.

Pot – steza je označena s posebnim logotipom in se vijugasto vzpenja po severnem pobočju. Najprej nas pripelje na Frančiškov hrib, kjer je bil pred kratkim postavljen kip sv. Frančiška Asiškega. Od tu je čudovit razgled na Alpe in morje. Tik spodaj pa je v zeleni kotlinici vas Grgar in po pobočju njeni zaselki: Zagorje, Fobca in Bitež. Sredi vasi stoji cerkev z belim zvonikom in vabi, da jo popotnik obiše. Za prezbiterijem na zunanji strani cerkve je namreč grob pastirice Uršule Ferligoj. Pred rojstno hišo je spomenik Uršuli Ferligoj, ki so ga ob 400-letnici prikazovanj postavili Grgarci. Že nekaj let je v gradnji cesta s Svete Gore čez Preški vrh v Grgar. Ko bo končana, si želimo, da bi bila Grgar in Sveta Gora še močnejše povezana.

Justina Doljak

Spomenik

Tu počiva duhovnik Matija Juren junak krščanske ljubezni, ki je kot spovednik na Sv. Gori ob času kolere dne 6. IX. 1855 dal življenje za Grgarce. V hvaležen spomin!

Oktobrska pobožnost

rožnega venca

Prvo oktobrsko nedeljo smo frančiškani na Sveti Gori začeli s pobožnostjo molitve rožnega venca. Po blagoslovu kipa sv. Frančiška smo na poti do bazilike molili rožni venec in peli pesmi Mariji v čast. Molili smo serafinski rožni venec, imenovan tudi rožni venec sedmerih Marijinih veselj, ki je posebno drag Frančiškovim sinovom. Tako smo se, če je bilo vreme primerno, vsako nedeljo ob treh zbrali na Frančiškovem hribu in med molitvijo krenili proti baziliki. Procesija v liturgič-

nem dogajanju predstavlja Božje ljudstvo, ki sledi Kristusu. Zaradi naše slabotne človeške narave nam na tej poti Jezus Kristus daje pomočnico - svojo Mater. Želi, da bi začutili njeno materinsko skrb in ljubezen ter moč njene mogočne priprošnje. Sveto pismo poroča, da so najbližji Jezusovi sodelavci, apostoli, molili skupaj z Marijo. Posnemajmo zgled prvih kristjanov in pojdemo skozi življenje pod njenim plaščem.

Andrej Pollak, novic

Koncert krajevne skupnosti Solkan

Najlepše melo-
dije največjih
ustvarjalcev bi ostale
skrite v mrtvih zna-
kih na papirju, če ne
bi bilo tistih, ki znajo
notni zapis prebrati
in spremeniti v živo
glasbo, ki nagovarja
človeka, bogati nje-
gov duhovni svet, ga
spodbuja k pleme-
nitosti in ga približuje Bogu. Po
njih tisto, kar je za večino nera-
zumljivo, postaja doživetje neke-
ga sporočila, čustev, lepote. Črka
postane glas, prelije se v besedo
in postane čudovito zgovorna.
Prav to se je dogajalo v baziliki
na Sveti Gori 12. septembra po
popoldanski sveti maši. Priznani
poustvarjalci sopranistka Andreja
Zakonjšek, baritonist Markos
Fink in organist Tone Potoč-
nik so izvajali dela iz domače in
svetovne sakralne glasbene de-
diščine. Vsebinsko glasbe so znali
tako približati poslušalcem, da
so jih ti po končanem koncertu
nagradili z dolgim, navdušenim
aplavzom. Ko so ljudje odha-
jali iz bazilike, se je na njihovih
obrazih videlo, da so doživeli
nekaj lepega.

To doživetje nam je pripravila KS Solkan ob svojem krajevnem prazniku. Organizatorjem se zahvaljujemo za skrb in delo, ki so ga vložili v pripravo koncerta. Veselimo se, da bomo ob naslednjem krajevnem prazniku spet mogli doživeti kaj lepega.

p. Stane Zore

Nekaj besed o igri Pastirica Urška

Clemente del Neri (1922);
Marijina prikazen in naročilo Urški Ferligojevi

Pisateljica Zora Piščanc je v povesti Pastirica Urška lepo opisala življenje primorskega ljudstva po letu 1500. Iz navdušenja nad vsebino povesti je nastala igra z enakim naslovom. Leta 1532 je bila na Primorskem huda kuga. Pri Piskovih (Ferligoj) v Grgarju so vsi otroci pomrli, razen hčerke Urške. Pri sosedu pa je preživel samo mali deček Jan, a zaradi strašne kuge je oslepel. Zanj je skrbela in mu kazala pot sosedova Urška. Vedno ga je jemala s seboj na pašo. Leta 1539 se je Urški na Skalnici prikazala Marija z detom Jezusom. Urški je naročila: »Povej ljudstvu, naj mi tukaj postavi hišo in me prosi milosti.« Urška je zelo zavzeto sprejela to važno poslanstvo. Imela je močno vero in se ni

ustrašila nobene žrtve. Oče ji je rekel: »Ljudje te bodo na vse načine mučili.« Urška pa je odgovorila: »Nič se ne bojim. Vem, da ne bo lahko, toda Marija bo vedno z menoj.« Pisec igre občuduje tudi preprosto ljudstvo, ki je hitro verjelo preprosti pastirici. Ljudje so takoj začeli zbirati gradivo, ga nositi na goro in pripravljati zemljišče za novo cerkev. Slepí Jan ni bil daleč proč, ko se je Marija prikazala. Ni videl Marije, a je takoj verjel, kar mu je Urška povedala. Ljudje so po nekem božjem čutu zaslutili, kaj je Božje in kaj samo človeško. Gospoda pa ni hotela takoj verjeti. Grof Strassoldo je Urško odpeljal v ječo.

Šele ko je bila Urška trikrat čudežno rešena iz ječe, ko je deček Jan po osmih letih slepote zopet spregledal na kraju Marijinega prikazanja in ko je Strassoldov otrok ozdravel, so tudi grofje začeli verjeti, da se je Marija res prikazala.

In tudi zidati so pomagali. Posebno močno zagret za cerkev je bil arhitekt in mojster Gregor Pipan iz Ljubljane. Pastirica Urška je vestno spolnjevala svoje poslanstvo, hodila je od vasi do vasi in prosila ljudi za pomoč. Včasih jo je spremljal Jan, ki je čudežno ozdravel.

Da je tako hitro zrasla cerkev na Skalnici, je bil tudi čudež. Kdo bi si upal na tako visokem, nedostopnem kraju v tistih težkih časih postavljati novo cerkev! In tu je Marija začela deliti nove milosti. Med prvimi obdarjenci je bil deček Jan. Tako je v letih 1541 do 1544 zrasla na Skalnici nova cerkev v veliko veselje vsega ljudstva. Posvečena je bila 12. oktobra 1544. Kmalu nato je Urška umrla. Končala je svoje poslanstvo. Tam v večnosti more gledati lepo Marijo.

Jan, ki je čudežno spregledal, je napisal: »Urška je svoje poslanstvo končala, moje pa se še le komaj začinja. Sveti Duh naj me razsvetljuje, da bom dobro študiral za duhovnika. Že v sanjah sem govoril Jezusu:

K tebi, Jezus ljubeznivi,
v tebi je vse upanje,
v tebi radost, sreča prava.
V tebi je usmiljenje.«

Cerkev so na ukaz avstrijskega cesarja Jožefa II., ki so ga vzgajali framasoni, oplenili in porušili leta 1786. Čez sedem let so jo na razvalinah spet postavili. Med prvo svetovno vojno, leta 1915, so cerkev porušile italijanske granate. V letih 1924-1928 je bila pozidana sedanja bazilika. Natipkal sem to igro, ki Vam jo pošiljam za spomin, ker se zanimam za zgodovino Svete Gore. To je lepo. Lepo Vas pozdravljam!

Franc Brecl

Da je tako hitro zrasla cerkev na Skalnici, je bil tudi čudež. Kdo bi si upal na tako visokem, nedostopnem kraju v tistih težkih časih postavljati novo cerkev!

Clement del Neri: Urška pred sodnikom in odhaja iz ječe

P. Paolino Bassetti je na Sveti Gori pisal dnevnik od 15. novembra 1945 do 28. junija 1946. Naslovil ga je: *Diario del Santuario di Monte Santo 15 Novembre 1945 – 28 Giugno 1946.* – Priobčuje mo začetek tega dnevnika. Prevedel ga je p. Pavel Krajnik.

Sveta Gora

15. november. Pust dan v pozni jeseni. Od jutra naprej nemirno in težko pričakujemo, da bosta prišla dva nova patra v našo samostansko skupnost. Menjavali smo se pri opazovanju, kdaj se bosta pojavila in se bližala. Zvonilo je že poldne, a na cesti še nismo nikogar zapazili. Odločili smo se torej, da bomo zaužili malo hrane. Ob 12.20 pa je prihitel Venclj /Kokelj, op. prevajalca/ in sporočil: Na zadnjem cestnem ovinku, ki se vidi od tukaj, sem zagledal, da prihajata dva frančiškana.

Odločil sem in naročil, naj zazvonijo zvonovi, ko bosta po cesti prišla do višine vzporedno s hlevom. Čez pol ure so

zapeli zvonovi in slovesno nanzanjali, da prihaja novi pater superior v osebi prečastitega patra Guglielma Endrizzija, ki je nekoč že bil devet let (1929-1938) gvardijan in upravitelj svetišča, in da z njim prihaja njegov prvi svetovalec, diskret, v osebi patra Teofila Trottnerja. Ob 12.50 sta pripela do samostana. Prišel sem jima naproti in prisrčno pozdravil vsakega posebej. Med kosilom smo govorili o današnjem dogajanju, a smo se takoj začeli spominjati preteklih dogodkov. Naša samostanska družina je takorekoč na novo zaživela po več kot dveh letih. Razšla se je 19. oktobra 1943, po takratnem partizanskem napadu. Tedaj

so skoraj en mesec ostali tukaj samo pater Zofronij /Kozlevčar op. prevajalca/ in brata Vitale Spagnoli ter Pashal Furlan. Prihajala sta k njim na obisk patra Berardo in Innocenzo ter odnašala s seboj v Gorico stvari iz samostana in tukaj zaklepala stvari, ki naj bi jih še rešili. V drugi polovici novembra je A.R.P. komisar Fortunato Vender določil za predstojnika ad interim p. Guglielma Endrizzija. Z njim je prihajal na Sveto Goro približno do božiča pater Camillo Paris. Spravljala sta v zavoj samostanske stvari, devala zavoje v zaboje in jih pošiljala deloma v Trident (Trento), deloma pa sta jih puščala v Gorici, porazdeljene po hišah zanesljivih gospodarjev, ki so bili pripravljene sprejeti veliko odgovornost zanje. Sam sem okoli dva meseca iz Solkana prihajal obiskovat te svoje brate na Sveti Gori. Od 10. maja 1944 dalje pa smo morali samostan na Sveti Gori neizbežno zapustiti po ukazu nemškega vojaškega poveljstva. Ob tem hudem udarcu smo z nadčloveškimi napori od 28. aprila do 10. maja spravljali na varno stvari iz cerkve in samostana. Bili smo na Sveti Gori patri Fortunato Vender, Berardo in jaz ter brat Michele. Delali smo podnevi in ponoči. Zvočili smo s Svete Gore vse po-

stelje, vse mize, vse stole, orgle, ki jih je razmontiral mojster Beneš, cerkvena barvna okna, spovednice, samostanske notranje oknice in vrata. Ostale so tukaj samo gole stene in kakšen majhen zaboj, ki ga nismo mogli vzeti s seboj. V cerkvi so ostale samo klopi. Odpeljali smo lestence iz kovanega železa, ki so viseli med stebri v ladjah, dve lepi svetilki pred tabernakljem, velik votivni lesteneč, ki je v prezbiteriju visel od stropa do višine Marijine podobe in je bil podarjen po zaobljubi.

Po našem odhodu je ostal na Sveti Gori samo brat Vitale Spagnoli, ki so ga vojaki zadržali za kuharja. Voljno je sprejel to tvegano službo. Jaz, pater Paolino, sem bil imenovan za njegovega duhovnega voditelja z nalogo, da sem iz Solkana od časa do časa prihajal k njemu.

Opoldne 10. maja 1944 je samostanska redovna družina z bolečino v srcih odhajala s Svete Gore. Vse nas je stiskala neizmerna žalost. Prihajalo nam je na misel: Morda poslednjikrat gledamo to veliko in čudovito zgradbo, ki se veličastno dviga v nebo. Po 10. juniju, ko je umrl p. Fortunato, redovniški komisar v Julijski Benečiji

**Opoldne
10. maja 1944
je samostanska
redovna
družina z
bolečino v
srcih odhajala
s Svete Gore.
Vse nas je
stiskala neiz-
merna žalost.
Prihajalo nam
je na misel:
Morda po-
slednjikrat
gledamo to
veliko in ču-
dovito zgrad-
bo, ki se veli-
častno dviga v
nebo.**

(bil je žrtev bombardiranja v Trstu, kjer je bila popolnoma porušena naša župnijska cerkev), je bil v to službo izvoljen p. Guglielmo Endrizzi. Tedaj so določili mene, p. Paolina Bassetti, za varuha Svete Gore. Do 19. maja 1945 sem bil v Solkanu za kaplana. Po 19. maju pa sem sam bival na Sveti Gori do 15. novembra 1945, to je do dne, ko je prevzel službo predstojnika p. Guglielmo Endrizzi, izvoljen za to službo na provincialnem kapitlju, dne 24. oktobra 1945.

Takoj popoldne na dan njegovega prihoda smo se zbrali k prvi samostanski diskretorialni seji, kjer smo obravnavali:

a) zadevo glede drv za ogrevanje: sklenili smo, da bomo šli v Zagomilo in se s tamkajšnjim kmetom posvetovali, kako bi bilo mogoče preskrbeti drva za Sveto Goro.

b) Iti moramo tudi v Grgar in poizvedeti pri Osvobodilnem krajevnem odboru, če nam more dovoliti, da bi si priskrbeli krompir in drugo hrano.

c) Prosim moramo za pojasnilo, ali njihov zakon o obvezni oddaji četrtnine pridelkov velja samo za vino ali tudi za vse druge

pridelke. Mi smo namreč tudi dozdej dobivali samo četrtnino pridelanega vina, vse druge pridelke pa smo vedno v celoti puščali kolonu. Sadje je prodajal on in si tako nekaj prislužil.

d) Vprašati moramo, ali je mogoče najeti zidarje in njihove pomožne delavce, da bi popravili oporni zid pri cesti.

f) Nujno moramo izprosi, da bi prišel v službo na Sveto Goro brat Rudolf /Rudež op. prevajalca/, da bi bil naš oskrbnik.

g) P. predstojnik nam je priporočal medsebojno edinost, prijaznost in ljubeznivost.

h) Uradne knjige za sprejemanje mašnih darov in za račune so poverili meni, patru Paolinu.

O domnevni prvotni cerkvi na Sveti Gori

Skrbno izbrani zgodovinski podatki v zborniku Jako stara vas na Goriškem je Solkan, ki so jih ob tisočletnici prve omembe Solkana predstavili ugledni znanstveniki in raziskovalci, so me potrdili v dolgoletnem mnenju, da prva cerkev Sv. Marije pri Solkanu, ki jo omenjajo razni viri iz 14. stoletja, ni Marijina cerkev na Skalnici nad Grgarjem, ampak cerkev na Sabotinu, in da podmena, ki jo postavljata zgodovinarja Franc Kos in Emilijan Cevc o neki že dolgo obstoječi cerkvi na Skalnici, nima trdnih dokazov. Tudi kamnita plošča s posebnimi znamenji, ki je danes vzdana za glavnim oltarjem, ne more pričevati o stari cerkvi pred letom 1539, ker so ploščo prinesli iz Grgarja. V državnem arhivu na Dunaju je Franc Kos odkril listino iz leta 1368 (cod. W 594, fol. 122) datirano 19. maja, v kateri goriški

Obnovljene ruševine cerkvenega kompleksa na Sabotinu

grof Majnhard zastavlja svojemu nadzorniku, ki mu je posodil 61 goldinarjev, eno kmetijo »under unser Frau perg pey Celcan«, ki se pa ne sme kar istovetiti s Sveto Goro.

Ko je Ulrik iz Gramogliana blizu Rožaca naredil 14. avgusta leta 1376 svojo oporoko, je med drugim volil cerkvi sv. Marije na gori pri Gorici en srebrn kelih. Enako darilo je poklonil v svoji oporoki dne 16. oktobra leta 1382 njegov sin Pandulf cerkvi sv. Marije nad Solkanom.

Tej cerkvi je leta 1383 podelil goriški notar Matija neko posestvo, ležeče v

Krombergu, ki so ga takrat Strana imenovali.

Glede cerkvice sv. Marije na Sabotinu ne smemo pozabiti, da sta v srednjem veku imela nekaj posesti v Solkanu tudi benediktinska samostana v Možacu in Rožacu. Razen tega moramo imeti pred očmi, da so Solkanci vsaj dvakrat na leto romali na Sabotin: prvo nedeljo po 23. aprilu, na god sv. Gregorja, ko je bila obletnica posvetitve, in 11. junija, na god sv. Barnaba, ko so romali k blaženi Devici; glavni oltar v cerkvi na Sabotinu je bil namreč posvečen Mariji,

en stranski pa sv. Barnabu. Ker pa je bil drugi stranski oltar posvečen sv. Valentinu, se danes govori o tem svetišču kot o cerkvi sv. Valentina. Arheološke raziskave med leti 1995 in 2000 so odkrile pravokoten tloris prvotne cerkve, zgrajene v 14. stoletju. Božjepotno cerkev so verjetno v začetku upravljali benediktinci, potem solkanski duhovniki, v 18. stoletju pa redovniki Tretjega reda sv. Frančiška. Po reformah Jožefa II. je cerkev ostala zapuščena, njen glavni oltar pa je danes v Ravnah.

p. Bruno Korošak

V predgovoru k svoji svetogorski zgodovini pravi Črv, da se svetogorska božja pot sme imenovati najimenoitnejša in najčastitljivejša božja pot vseh naših krajev.

Sveta Gora - kraj, ki ga je nebeška Mati s svojo pričujočnostjo počastila

V predgovoru k svoji svetogorski zgodovini pravi Črv, da se svetogorska božja pot sme imenovati najimenoitnejša in najčastitljivejša božja pot vseh naših krajev in da celo v prostranem nekdanjem cesarstvu ima le malo vrstnic. Poudarja nadalje, da je božjim potem največkrat povod kaka čudežna podoba Matere božje, le redkokrat prikazanje in neposredni ukaz nebeške Matere. K tem redkim in zato

preslavnim božjim potem se prišteva svetogorska. Kajti zgodovina nam ne poroča o nobenem cerkveno preiskanim prikazanju Matere božje po naših krajih, razen o svetogorskem. V vseh nekdanjih avstrijskih deželah so le kaka tri svetišča, kjer se je nebeška Kraljica prikazala. Začetek Svete Gore je zelo podoben začetku svetovno znanih francoskih svetišč Lurd in La Salette.

Sveta Gora - okrog 1900

Takrat in danes

Neugodni časi, nehvaležnost in mrzlota človeška so bili slavo svetogorsko začasno otemnili, ali nebeška Kraljica ni še nikoli obrnila milostnih svojih oči od starodavnega svetišča. Skalnatega zidú Marija ni zidala za leta, ampak za stoletja. - Naši časi, piše nadalje Anton Črv - (in ne pozabimo, da je bilo to napisano leta 1883) - so zelo podobni časom, v katerih se je ta božja pot pričela. Zato se smemo nadejati, da se ji ravno v teh žalostnih časih stara slava povrne. Krivoverstvo je razsajalo, ko se je Sveta Gora rodila, v naših neverskih časih naj bi se prerodila.

Pomoči Marijine potrebni

Kakor vsa znamenja kažejo - pravi dalje zgodovinar - bodemo v kratkem potrebovali izredne pomoči mogočne Device; zato je dobro, da se seznanimo z izvoljenimi kraji, kjer je ona posebno rada in obilno milosti delila. Ta knjižica vam opisuje tak kraj, ki ga je nebeška Mati s svojo pričujočnostjo počastila, kjer je v našem jeziku nedolžni pastirčiči nebeško sporočilo prinesla: »Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosi.« Nehvaležni bi bili, če bi se z malomarnostjo tolike časti nevedne kazali. Zbuditi želim zaupanje in ljubezen pobožnega slovenskega

ljudstva do najslavnejšega našega svetišča na Sveti Gori. Zato sem po tiskanih in rokopisnih virih in po ustnem izročilu zbral te zgodovinske črtice o naši božji poti. Namen moj ni bil, učeno zgodovinsko razpravo pisati, temveč

po domače zgodbe tega svetišča pripovedovati. (...) Napisan je bil ta pregovor h knjižici Črvovi o svetogorski zgodovini na Sveti Gori 8. maja - na god prikazanja svetega Mihaela - 1883. (...) Poudarjamo, da to ni strogo znanstveno delo (to tudi Anton Črv poudarja), vendar je zanesljivo, ker se je poleg ustnega izročila opiral na zgodovinske vire, ki jih je imel pri rokah v frančiškanski knjižnici na Kostanjevici.

(Se nadaljuje.)

Vir: Svetogorska Kraljica, 1938 - 1939

Svetogorska Kraljica, naša draga Mati Marija Skalnica – Sveta Gora, v stoletjih tolikokrat blagoslovljena, češčena, v vojnah krvava in razdejana, in spet zaželena in spoštovana, pa tudi zapostavljena in sedaj spet svobodna, prisrčno ljubljena in množično obiskovana.

Kako čudovito lepo je uzreti Sveto Goro, še posebej, ko pridem od daleč, in poslušati blagoglasni zvon, ki doni kot prošnja in zahvala tebi, Marija, ki ljubeče vzklikaš: »In spet sem na gori, kot prej!«

Koliko prošenj, molitev, vzdihljajev in želja si že in še boš sprejela v svoje milostno srce? Od tebe se je vsakdo s Svete Gore vračal potolažen, s tiho srečo ter mirom v srcu in v duši. Ljudski glas pravi: »Ni bilo slišati, da bi ti, Marija, kdaj zapustila koga, ki te je prosil milosti.«

Rojen sem bil v bližini podnožja tvojega »prestola« in se ti vdano želim v duhu zahvaliti za varstvo in uslišanja, za kar te je že moja mama zaupno prosila.

Hvala ti za rešitev iz stisk, nevarnosti in težav, ki sem jih doslej preživel; kot otroka si me med vojno obvarovala številnih pretečih grozot:

Milostno si bedela nad

nama, da sva z mamo srečno preživela večkratna bombardiranja.

Materinsko si poskrbela, da je neki vojak slučajno šel mimo in je še pravčasno odvzel nevarne ročne granate iz mojih in vrstnikovih otroških rok. Ker po vojni ni bilo moč dobiti izrednih zdravil, si posredovala v mamini hudi stiski, da je na skoraj nemogoč način prišla do prepotrebnih zdravil izza meje za mojo bolezen.

Tvoja materinska roka me je čudežno obvarovala pri padcu v globok jašek, da se nisem huje poškodoval. Kasneje si me rešila, da nisem prav mlad utonil v deroči Soči, tako, da mi je neki mladenič v odločilnem trenutku podal rešilno roko.

Kot Mati dobrega sveta si me vedno spremljala in vodila skozi mladost, da ne bi zašel na napačne poti in se zgubil. Kot Mati milosti božje si skrbela, da sem ohranil dragoceno vero v tvojega sina Jezusa in ljubezen do tebe.

Tudi pozneje v življenju sem velikokrat občutil tvojo materinsko milost, varstvo in pomoč. Hvala za uslišane prošnje in za vse stvari, ki jih preko tebe prejemam v življenju. Še te prosim, zase in za druge. Vate vedno zau-

pam ter se ti priporočam in izročam, ker sem tvoj, o dobra Mati, zato vekomaj čast in zahvala tebi, ljubljena Mati Marija.

David

Hvala ti za čudovito mamo in očeta. Prosim te za mir na svetu, naj bodo vsi ljudje veseli in srečni. Prosim pa te tudi, da mi pomagaš pri vseh mojih težavah.

NN

Molitev k Mariji svetogorski

Svetogorska Marija,
Ti si kraljica nebes in zemlje
in si milosti polna.
Tebi, ljubljena Mati,
priporočamo vse družine
tvojih otrok,
doma in po svetu.
Ti, dobrohotna tolažnica,
odvzemi svojemu ljudstvu rane sovraštva
in pomagaj nam živeti v miru in slogi.
Pomagaj, da prejmemo darove Svetega Duha za dojemanje besede Gospodove,
da bomo tako gradili nov svet na pravici,
svobodni, usmiljenju in ljubezni.

Maria, ti prego concedi favorisci- il progetto che sta a cuore alle suore del

Divino amore in Perna-
buc (Brasile) a favore dei
poveri. - Grazie -

Rita

Vergine Maria, proteggi la
mia famiglia, fa che que-
sta guerra cessi, che sia un
po di pace.

NN

Marija, kraljica duhov-
nikov, Tebi izročam sebe,
svojo poklicanost. Prosim
te tudi za brata in sestro,
da bi našla pot do Boga.

Jože

Marija, prosim te za po-
moč – predvsem za starše
in sestro in da se uredijo
odnosi z bivšimi sodelavci.
Hvala ti za vse!

Nadja

Ljuba Mati, tukaj sva! Pol-
oži nama v srce prave sve-
te želje in pravo ljubezen.
Prečisti naju. Daj, da bo v
naju prostor samo za bož-
je. Ljubim Te, varuj me.

Ana

Sveta Marijo, blagoslovi
nas sve, čuvaj nas, budi
uz nas uvijek, blagoslovi
moj život, da bude sretan
s Daliborom in spoji nas
zauvijek. Tvoja uvijek za-
hvalna

B.

Dragi Bože i Sveta Marijo,
prosim te za malo zdravlja
i sreče za sve nas...

Boris

Verujem! Se veselim! Tudi
trpim! Hvala za vse!

NN

Dar Svetogorski Kralji-
ci za potrebe cerkve SIT
500.000.

NN

Dar za duhovnike: € 300.

NN

V čast Svetogorski Kraljici
dar SIT 5.000.

NN

Prvikrat pri Svetogorski
Mariji v svojem življenju
(rojen 1956) se Ti z ženo
zahvaljujem za vse pre-
jete milosti v zares vča-
sah nemogočih izhodih v
življenju. Iskrena zahvala.
Vedno je izhod s Tvojo
pomočjo!

Nande

Da bi zmogla izpolnjeva-
ti Božjo voljo in zaupano
poslanstvo!

NN

K Tebi v varstvo prihitim,
v Tvojem objemu se poču-
tim domače, kot v davnih
časih, ko sem prihajala
domov k mami...

Tatjana

Thank you, holy Mother
and holy God for all. I
am ill, very ill in soul and
body. Please, give me pe-
ace, me and my husband.
And my nephew and his
family. Amen.

NN

Mati Božja Svetogorska,
hvala, ker si dala moči
mojemu sinu, da je pre-
magal zlo v sebi. Vse živ-
ljenje bom tvoja dolžnica.

M.

Madonnina. Aiutaci ad
avere un figlio! Grazie!
GRAZIE!

T.S.

Molim presvetu Mariju
Djevicu, da me usliši, da
me združi sa mojom fa-
milijom, ženom Slađa-
nom, decem Tamarom in
Davidom.

Unaprijed zahvala sveto-
gorskoj Majci od

Vladimira iz Italije.

Milostna Svetogorska Ma-
rija. Stoj mi ob strani v
hudi življenjski preizkuš-
nji. Pomagaj mi biti po-
trpežljiva in biti trdna v
zaupanju v Boga, da bom
znala poiskati pravo pot
rešitve za mojo družino.
Hvala ti za vse milosti, ki
si mi jih poklonila na živ-
ljenjski poti. A.I.

Julij

1. Romarji iz Šempetra pri Novi Gorici.
3. Romarji iz Hrastnika. Kulturno društvo Zvon iz Podčetrтка.
4. Župnijsko romanje iz Vipavskega Križa. Župnijsko romanje iz Vrhpolja pri Vipavi.
5. Duhovniki so opravljali duhovne vaje pod vodstvom prof. dr. Rafka Valenčiča.
9. Skupina romarjev iz videmske nadškofije. Romarji iz Slovenj Gradca.
10. Srečanje katoliških skavtov s Primorske. Izletniki iz Sobotela.
11. Romarji s kolesi iz Spodnje Idrije. Romarji iz Križ. Romarji iz Nove Štifte pri Gornjem Gradu.
18. Izseljenci iz Združenih držav Amerike.
24. Romarji iz Spodnje Idrije. Romarji iz Cerkna. Romarji iz Svete Trojice v Halozah. Romarji iz Brežic. Skupina romarjev z g. Danilom Cimpričem. Izletniki iz Bele Krajine.
26. Skupina romarjev iz Števerjana.
27. Skupina romarjev iz Domžal.

31. Romarji s Šentviške gore. Romarji iz župnije sv. Lucije iz Mosta na Soči.

Avgust

1. Župnijsko romanje iz Črnega Vrha.
4. Izletniki iz Zagreba.
7. Romarji iz Stoperc.
11. Skupina romarjev iz Tomaja.
12. Skupina skavtov od Svetega Duha v Celju.
14. Romarji iz Ponikve pri Žalcu.
15. Na Veliki šmaren je maševanje vodil g. škof Metod Pirih ob številni udeležbi romarjev. Skupina upokojencev iz Rogoze pri Mariboru.
18. Skupna romarjev iz Sv. Jakoba ob Savi. Skupina romarjev z Mirenskega gradu.
19. Romarji iz Mežice.
20. Izletniki iz Šentjurja pri Celju. Skupina romarjev, ki so priromali peš iz Ljubljane pod vodstvom p. Marjana Čuka.
21. Skupina romarjev iz Šenčurja pri Kranju. Romarji od Sv. Petra v Ljubljani.

25. Župnijsko romanje iz Sv. Petra pod Svetimi gorami.
26. Župnijsko romanje iz Albana, Italija.
28. Župnijsko romanje iz Sv. Petra in Pavla na Ptuj. Romanje snažilk in krasilk cerkve v Šentvidu nad Ljubljano. Peš romanje iz Žirov.
29. Skupine mladih, ki so se med počitnicami srečevale v gibanju pot, je imela zaključno srečanje na Sveti Gori. Maševal in nagovoril jih je g. škof Metod Pirih. Romarji iz Posočja, ki so se prišli zahvalit in prosit pomoči. Ob tej priliki je imel zanje dobrodelni koncert Slovenski oktet.

September

3. Romarji iz Salzburga. Skupina mladih nogometašev iz Ferrare, Italija. Izletniki iz Šentjurja pri Celju.
4. Romarji, ki so prišli na preobleko novincev Andreja Pollaka in Miha Pateta. Skupina vzgojiteljic s Ptuja. Cerkveni pevci iz Kostivnice pri Mariboru.

5. Župnijsko romanje iz Tolmina.
7. Duhovniki Goriškega pastoralnega območja so imeli konferenco ob začetku pastoralnega leta.
8. Upokojenci iz doma v Podbrdu in Tolminu.
11. Škofijski molitveni dan za duhovne poklice, ki ga je ob so-maševanju okoli 100 duhovnikov vodil g. škof Metod Pirih. Romarji iz Mavčič. Romarji iz župnije sv. Magdalene v Mariboru.
16. Društvo upokojencev iz Maribora.
18. Skupina romarjev iz Klein sanct Veit v Avstriji. Skupina romarjev iz Padove v Italiji. Člani Nove zaveze iz Ljubljane.
- Romarji iz Bukovega, Orehka in Rovt. Skupina romarjev iz Šmartna v Tuhinju.
19. Romarji iz župnije sv. Lucije v Benetkah. Romarji iz župnije sv. Donata iz Padove.
21. Župnijsko romanje iz Benetk. Društvo kmečkih žena iz Trebnjega.
25. Društvo upokojencev iz Rake. Romanje sester redovnic iz Vittoria Veneta. Romarji iz župnije Litija, Homec in Slivnica. Kmečka mladina iz Kamnika.
26. Župnijsko romanje iz Ajdovščine, Šturij, Bilj in Bukovice. Romarji iz Belluna.
- Oktober**
2. Romarji s Quo vadisom, ki jim je maševal g. škof Alojz Uran. Romarji iz Rakitne in Šmartina pri Kranju. Obiskovalci iz Žalca.
3. Romanje bivših salezijanskih gojencev iz Gorice. Župnijsko romanje iz Podnanosa.
5. Društvo upokojencev iz Žabnice.
6. Upokojenci iz doma Gradišče.
8. Izletniki iz Matuljev pri Opatiji.
9. Skupina romarjev iz Pordenona v Italiji. Jezuit p. Beno Lavrih je imel srečanje za družine.
10. Župnijsko romanje iz Mirna.
13. Romarji iz sv. Ignacija iz Gorice.
14. Študentje Fakultete za družbene vede.
16. Pevski zbor iz Šentilja pod Turjakom in iz Kokre. Romarji iz Trziča in iz Maribora. Gasilsko društvo iz Dobrne.
17. Romanje župnij iz Brd. Romanje skupine p. Pija iz Trsta.
20. Društvo upokojencev iz Trzina.
23. Upokojenci iz Trsta in Gorice. Gasilci gasilskega društva iz Vipave in Varaždina. Skupina peš romarjev, ki so prišli iz Predmeje. Otroški pevski zbor iz Tolmina.
24. Romanje župnij kraške dekanije in Renč.
26. Pevski zbor iz Šmarjete v Rožu na Koroškem.

Prav zato pa
bežiš pred
Bogom, pred
tistim Bogom,
ki vse vidi
in vse ve: ki
dobro plačuje
in hudo kaz-
nuje. Bežiš
pred njim kot
neposlušni
prerok Jona.
Toda kakor
on ni ubežal,
tudi ti ne boš!
Delaj dobro,
pa ti ne bo
treba bežati
in se bati.

Je vse narava (2)

1. Bravo! Sedaj bomo lahko živeli, kakor bomo hoteli! Saj se še ni slišalo, da bi sonce ukazovalo: »Ne kradi!« Ali da bi mesece klical: »Posti se!« Ali da bi morje zapovedovalo: »Ne pričaj po krivem!« Ali da bi ogenj dajal postavo: »Živi čisto! Ne nečistuj!« Ali da bi zrak zahteval: »Ne skruni božjega imena!« Ali da bi zemlja zapovedovalno klicala: »Bodi ob nedeljah pobožno pri svetih mašah!« Ali da bi skale določevale: »Spovej se svojih grehov!« Ali da bi meglice in tice in cvetice postavljale zapovedi: »Ljubi svojega bližnjega kot samega sebe ... potrpi ... zadeni križ ... odpusti!« ...

Da, tako naravo si želiš, ki je mutasta, ki je nerazumna, ki ne vidi nič, ne sliši nič. To pa samo zato, da bi lahko živel brez odgovornosti, v nasladah in strasteh! Ali ni res tako?

Prav zato pa bežiš pred Bogom, pred tistim Bogom, ki vse vidi in vse ve: ki dobro plačuje in hudo kaznuje. Bežiš pred njim kot neposlušni prerok Jona. Toda kakor on ni ubežal, tudi ti ne boš! Delaj dobro, pa ti ne bo treba bežati in se bati.

2. Ali si že videl voznika, ko je šel kovat konje? Je mar kovačnica sama kovala? Klešče in kladivo in žebli in ogenj?

Morda bi bilo dobro tako kovanje za voznika. Nič bi mu ne bilo treba plačati. Komu naj bi plačal? Kladivu? Kleščam? Žeb-ljem? Ognju? Komu, če gospodarja, če kovača ni?

Jasno vidiš, da take kovačnice ni in tudi biti ne more. Ves svet je silno velika »kovačnica«. V tej svetovni kovačnici se kuje sreča, kuje se tudi nesreča. Kdor posluša njenega Gospodarja, prav kuje. Gospodar mu bo še plačal. Tistega pa, ki ne posluša Gospodarja in se vede kot da ga ni, bo Gospodar kaznoval zovoljo motenja posesti. Dušne in telesne zmožnosti - ki so vse božja last - zlorablja namreč v greh in upor proti Bogu.

3. O nekem bogatinu Whytneyu so svoj čas v Ameriki mnogo govorili. Kakor je poročal newyorški Herald, je ta Whitney v neki gostilni žalil Boga: »V dokaz pozivam tega Vsemogočnega, ki ga ni, naj me takoj na mestu ubije.« Komaj je to bogokletje izgovoril, se je mrtev zgrudil. Amerikanski časopisi so mnogo pisali o tej čudoviti kazni božji.

4. Prva stran in prva vrsta Sv. pisma ti jasno pove, da je Gospodar nad vso naravo Bog: »V začetku je Bog ustvari nebo in zemljo.«

Srečko

Vir: Svetogorska Kraljica, 1938 - 1939

Svete maše

Ob nedeljah in praznikih:

ob 8.00, 10.00, 11.30 in 16. uri.

Ob delavnikih:

od 1. maja do 1. novembra ob 17. uri.

Vsako prvo nedeljo v mesecu ob 15. uri: molitev za nove duhovne in redovne poklice.

Skupine, ki nimajo svojega duhovnika in želijo imeti sveto mašo, naj pokličejo po telefonu (05) 330 40 20. Sporočijo naj datum in uro, ko bi želeli imeti službo božjo.

Spovedovanje

Vedno pred sveto mašo in med njo.

Od 7.45 do 12.00 in

od 14.30 do 17.00

Izven tega časa pozvonite na samostanski zvonec.

Marijanski muzej

je odprt ob sobotah in nedeljah

od 9.00 do 17.00

pozimi (od 1. novembra do 1. aprila) je zaprt.

Naš naslov

Frančiškanski samostan Sveta Gora

Skalniška cesta 17

5250 Solkan

tel: 05/330 40 20

fax: 05/330 40 38

PRESENECO NAPAKE
V IN MODROST,
V NE NEVEDNOSTI,
V SVOST IN PONZNOST,
V ZEMIRIANJA.
SV. FRANCISEK